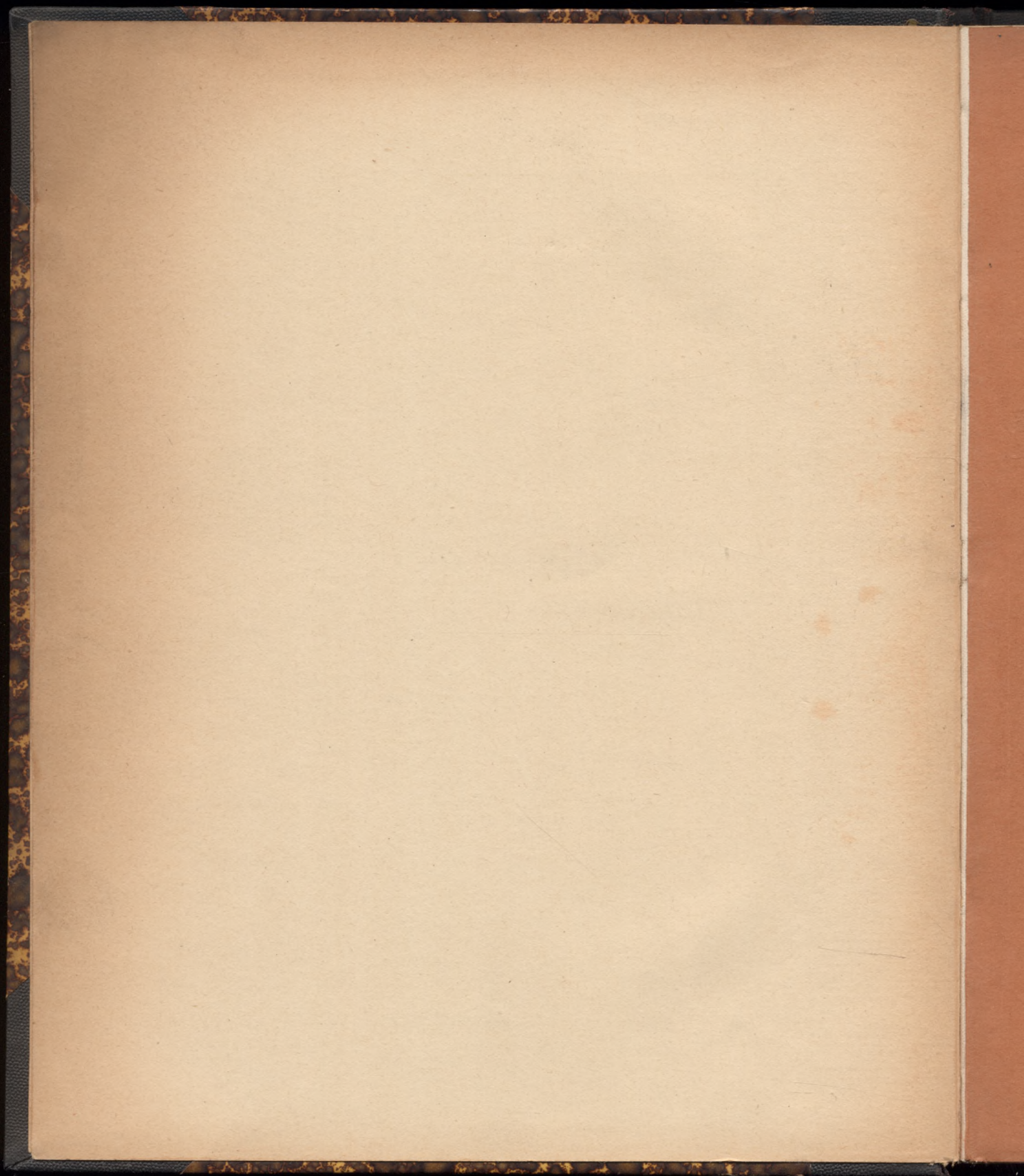
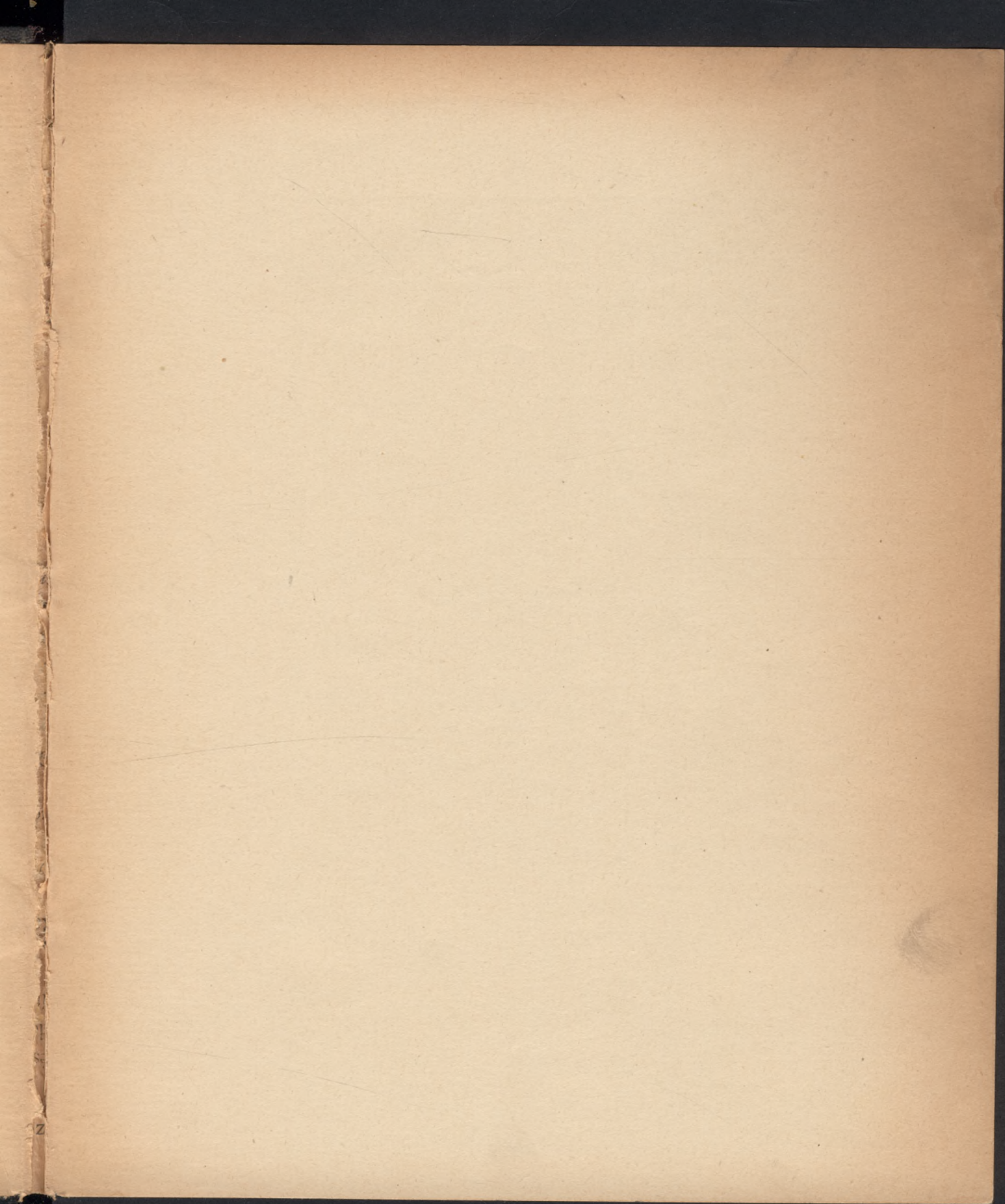
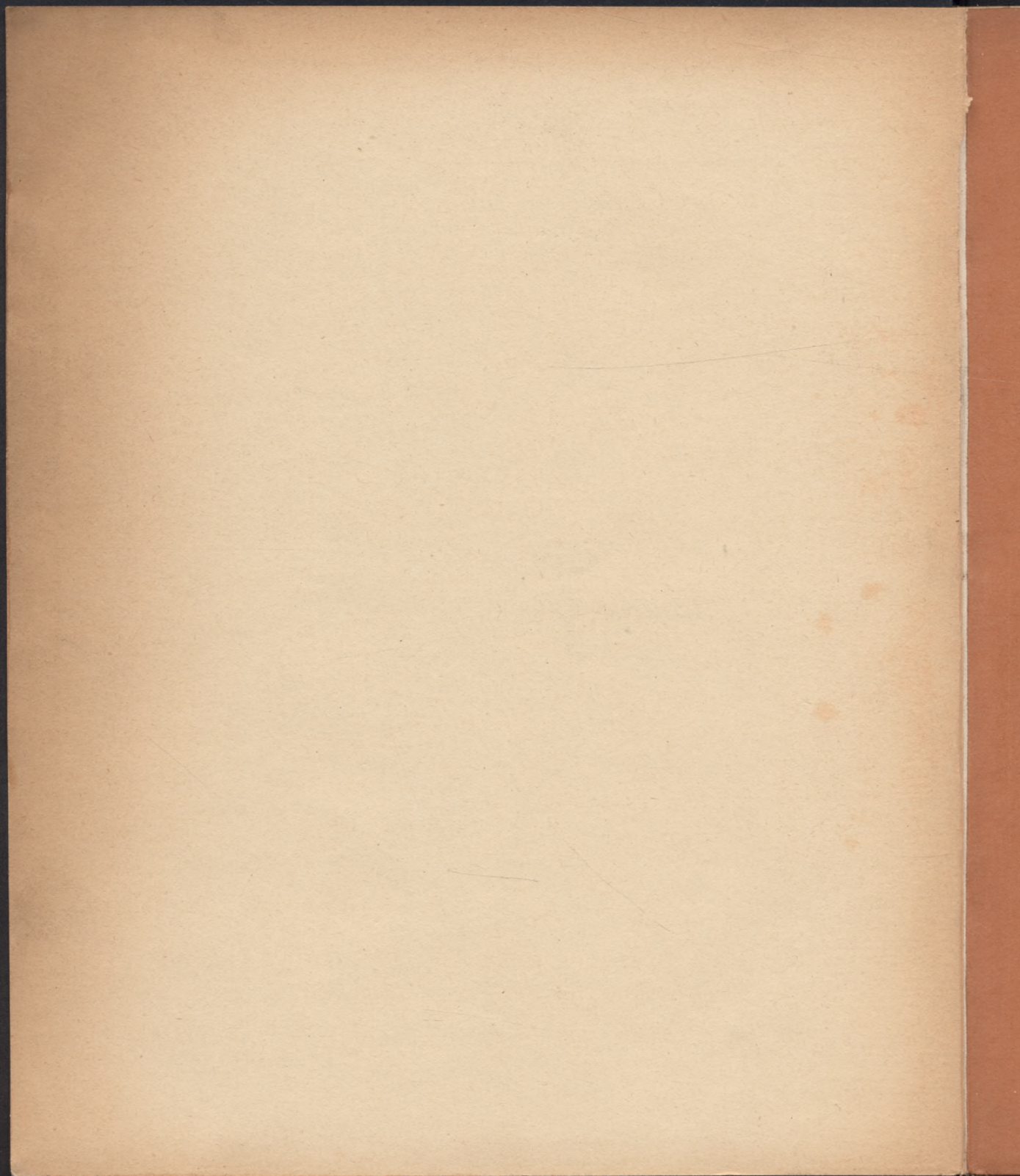

191480

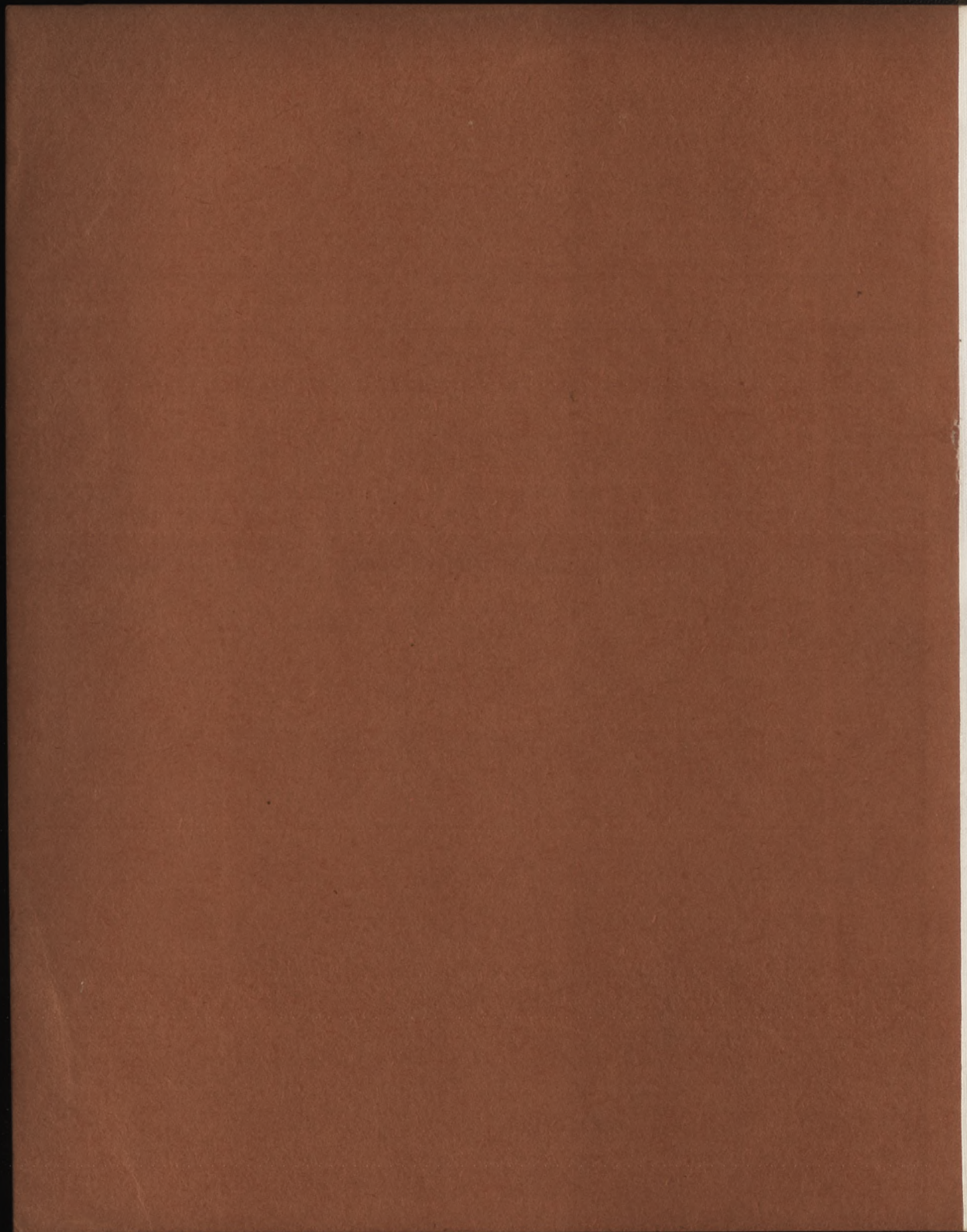
ÁRA 2 KORONA.

❧ DÉLIBÁB ❧

KÖLTEMÉNYEK

SZÉKELY SÁNDOR

Gyulán,
Nyomatott Debay János könyvnyomdájában
1901.

DÉLIBÁB

KÖLTEMÉNYEK

SZÉKELY SÁNDOR

S. o. hung.
1392 j

191480

M. NEMZETI MÚZEUM KÖNYVTÁRA
I. Nyomtatványgyűjtemény
190. évf. 506. sz.

A mi élettörténetünk.

*Élt egy tündérkirálynő,
Egy édes, tiszta asszony,
Hogy az öröm fájáról
Rózsaszálat szakasszon! —
Hogy a nap ráragyogjon,
A madár neki zengjen,
S egy daloskedvű fiú
Ő róla énekeljen! —*

*

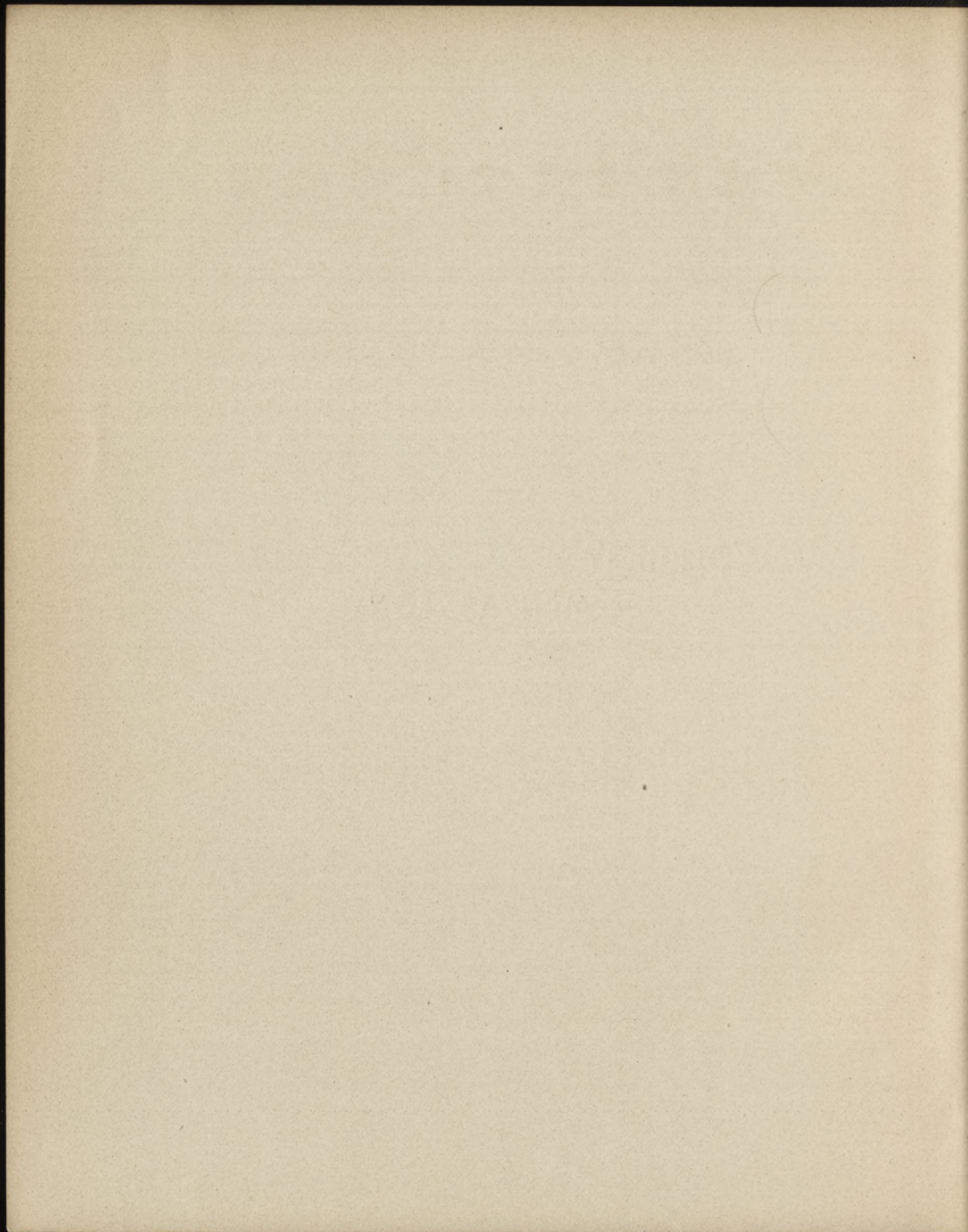
*... Meghalt egy boldog asszony
Virággal a kezében,
Ezer vágygyal, reménnyel
Fiatal kis szívében,
Hogy a ki Őt ismerte,
Az emlékét áldhassa,
Hogy egy szomorú fiú
Örökre Őt sirassa! —*

VŐLEGÉNY * * *

* * MENYASSZONY

Hosszú idők vágya . . .

HOSSZÚ idők vágya teljesült hát végre,
Feljutottam én is a ragyogó égre,
Az én csillagom is — bár még halaványan —
Nyert egy parányi tért a többi ragyogó,
Szép csillag sorában! . . .

Oly magas az az ég, a Költészet ege,
Hogyha alánézek, fejem szédül bele! —
Nem is maradok ott, lerepülök vágyva,
Az én iczi-piczi barna angyalomnak
Ölelő karjába! —

De ha már leszálok, akkor — úgy gondoltam —
Megmutatom azt is, hogy odafönn voltam !
S örökzöld koszorút kötözgettem Néked,
Halántékod körül, ében hajad körül
Az képezzen éket ! —

S a másik, mit hoztam, az egy fehér fátyol,
Gonddal szövögetve ezüst holdsúgárból . . .
— Terítsd csak magadra, hiszen jól áll nagyon,
Azután ölelj meg, azután csókolj meg
Én kis menyasszonyom ! —

Csókold meg . . .

CSÓKOLD meg ezt a kis gyűrűt,
Mielőtt újjamra tennéd,
Hiszen összefűzött vele
Annyi sok, sok édes emlék! —
Búcsút veszek én is tőle,
A mielőtt neked adom . . .
— Csókold meg ezt a kis gyűrűt,
Látod én is megcsókolom!

Ez a kis gyűrű köt össze,
Ha egymástól távol leszünk,
Ez ad vigaszt a szívünkbe,
Ha küzködünk, ha szenvedünk,
Ez a kis gyűrű vezet majd
Bennünket a szent cél felé,
Ezzel állunk — ha jók leszünk —
Esküdni az Isten elé! —

Semmisem állandó . . .

SEMMISEM állandó, úgy mondják, a földön
Semmisem tart hosszan, semmisem örökkön,
Lám, a nap sem ragyog mindenkor az égen,
Csak ha felhő nincsen, csak tiszta időben!
A harmatos virág, mely a réten fakad,
Az sem tart örökké, az is csak hervatag,
Szerelem, boldogság elszáll, mint az álom,
Semmisem állandó ezen a világon!

S te — megpihentetve kis kezéd kezembe —
Könyben úszó szemmel tekintsz a szemembe,
Szomorú arczodról a kétkedés látszik:
„Hát a mi szerelmünk, az sem tart halálíg!?”
Nem lehet, nem lehet! — s mosolyog az ajkad —
Az igaz szerelem soha meg nem halhat! —
Tart itt az életben, tart túl a halálon,
Még ott is világít, ott a másvilágon!“ —

Tudod kire . . .

TUDOD kire nevetek én
A legszivesebben ?
Tudod kihez beszélek én
Legszerelmesebben ?
Tudod kinek szól a dalom ?
— Neked, neked én angyalom !

Add Istenem, hogy még soká
Nevethessek rája,
Beszélhessek szeretettel,
Boldogan hozzája,
S hallgathassa az én dalom
Az én édes kis angyalom !

Ne sírj barna kis lány . . .

NE sírj barna kis lány, az Isten megáldjon,
Van úgy, mint Te, más is ezen a világon,
Nem Te vagy az első, kinek fáj a lelke,
Kinek olthatatlan, örök a szerelme !
Arczodon most nyillik a tavasz rózsája
S hulló könnyed már is barázdát von rája ?
Hisz a Te életed egy gyönyörű álom ! . . .
— Ne sírj barna kis lány, az Isten megáldjon !

Minden kicsi könnyed, minden sóhajtásod
Sötétebbé teszi nékem a világot ! —
Pedig én szeretlek, jobban mint az éltem,
Ne okozz hát annyi búbánatot nékem !
Jó az Isten, jót ad, megadja még nekünk,
Hogy lesz egy kis csöndes, puha, meleg fészkünk !
Lesz boldogabb nálunk akkor a világon ?
— Ne sírj barna kis lány, az Isten megáldjon !

Jer csak Musókám! . . .

JER csak Musókám! Hallgass a szavamra,
Komoly dologról szólok most Neked!
Te nem maradhatsz mindig így magadra,
Meg kell felezní mással éltedet . . .
Mással, kihez — öröm vagy bánat érjen,
A nap ragyogjon, villám tüze égjen —
Örök kapocs fűz össze egykoron!
— Megértesz engem, úgy-e angyalom!?

Csodálatos az Isten rendelése,
Két ismeretlen, hogy találkozik! —
Hogy dobban össze szíveik verése,
Egyik a másért hogy imádkozik!
Titokzatos sejtés — nagy éjszakákon,
Midőn szemükre száll az édes álom —
Susog ezernyi tarka szép mesét,
Parányi fészket, s benne kedvesét!

Nekünk is — látod — hála Isten, hála!
Ki van jelölve már az útirány . . . .
Tündérvilág az! Minden része, tája
Csupa madárdal, zöldelő virány!
Kezet szorítva fogunk benne járni,
Virágot tépni, száz virágra hágni,
S ha lábainkat tüske vérzi tán,
Az is gyönyör lesz egymás oldalán!

De mondd csak édes: lesz-e bátorságod
Ez ismeretlen tündérhonba menni,
S a mit talán csak sejtet még az álmod,
Egy férfiúnak élettársa lenni! ?
Miket te néked annyiszor meséltem,
Hiszed-e őket, mondd csak édes éltem?
Nem gondolod-e, hogy üres beszéd,
Mely, mint a pára, foszlik szerteszét!

Szegény vagyok, szegényebb mint Te hinnéd,
Csupán a lelkem gazdag szerfelett!
Szülőid mellől — mondd csak — eljössz innét,
Hogy megfelezzed szegénységemet? . .
— Lásd, így a gondot én is félig érzem,
Boldog szegénység lesz az osztályrészem,
Cserébe érte szívemet adom . . .
Megértesz engem, úgy-e angyalom?

A kis lakás, szerelmünk tiszta fészke,
Csicssergő, vídám dallal lesz tele . . .
Ha csüggedek, csodás mesét mesélsz te,
S elszáll a bánat minden fellege !
Ha két szelid szemecskéd könnybe lábbad,
Megcsókolom, s nyomán a könny felszárad,
Szívemre zár ölelve két karom . . .
— Eljössz-e vélem édes angyalom ? !

S te nem felelsz . . . Szemed ragyogva lángol,
Két bársonyos kis orcád elpirúl,
Mereng a lelked rejtelmes világról,
A pásztorórák édes álmiról ! . . .
. . . A szívünk telve bűvös, szép szavakkal,
S merően állunk hangtalan ajakkal,
Némán fonódik össze két kezünk . . .
— Én Istenem ! de gazdagok leszünk !

Fohászkodás.

ELHANYATLOTT a nap a nyugati égen,
Fejem fölött csillag ragyog
Ezerszínű fényben! —
Künn járok a mezőn vadvirágot szedve,
Vadvirágos rónaságon
Künn talált az este . . .
— Elcsendesült a zaj, balzsamillat árad,
Lágyan hangzó estharangszó
Járja át a tájat! . . .

S a szent némaságban, a harang szavára
Önkéntelen kulcsolódik
Két kezem imára,
A szemem megpihen a csillagos égen . . .
— Hallgasd meg az imádságom
Istenem, reményem!

* * *

Bűnös voltam eddig, tévelyegtem sokat,
Hitetlenül hágtam által
Annyi parancsodat,
De a bűn útvjáról a jó útra térek,
Bocsánatért esedezem,
Javulást ígérek !

Mert a Te kegyelmed örök és végtelen :
Hibáimért nem büntettél
Édes jó Istenem !
Vétkeztem, s a vétket üdvvel jutalmaztad,
Mikor azt a barna kis lányt
Őrangyalúl adtad . . .

Lelkemben felébred az áhitat hangja,
Imádkoznám, s nem jön egy hang
Lázás ajakamra . . .
Szememben könny ragyog, úgy nézek az égre,
Szóttalan könnyörgök Hozzád
Kezem összetéve !

Hiszen Te megérted az én imádságom,
Hogy mi az én édes vágyam,
Mi az óhajtásom:
Hogy az az őrangyal, kit Te adtál nékem,
Hogy az legyen az én édes,
Kicsi feleségem !

Ártatlan vagy ...

ÁRTATLAN vagy, mint az angyal,
Nem ismered a vétet,
Gondtalanúl járod össze
A nagy erdőt, a rétet!
Előtted az élet tavasz,
Egy örökös kikelet ...
— Hogy nem úgy van, soha senki
Meg ne mondja teneked!

Csak járj álmaid egében
Csengjen ajkadon a dal,
Ne láss sötét felhőt, a mely
Napot, eget eltakar,
Hidd azt, hogy a boldogságnak
Soha vége nem lehet ...
— Hogy nem úgy van, soha senki
Meg ne mondja teneked!

Június 29.

— 1898. —

A HARMATOS virág négyszer nyílt azóta,
Négyszer kapott lombot a nagy erdő fája,
Messze délvidékről hazaszálló fecske
Kikeletet négyszer varázsolt a tájra!
Akkor mint gyermekek ismertük meg egymást,
S úgy nőttünk azután folyton egymás mellett,
Szinte észrevétlen, napról-napra jobban
Az én lelkemhez forrt a Te tiszta lelked!

S most mint kis menyasszony állasz itt előttem,
Könyben úszó szemmel, hófehér ruhában . . .
— Látod: beteljesült, mire a jó Istent
Minden este kértük hál'adó imánkban!
Látod: Ő szerette azt a tiszta lángot
Mely megdobogtatta titkon szíveinket,
S ezt a két kis gyűrűt küldötte minékünk,
Hogy ne válasszon el soha senki minket!

Emeld rám ragyogó, tiszta tekinteted,
Rejtsd ide keblemre bíborpiros arcod,
Kulcsoljuk kezünket hál'adó imára
A mért a jó Isten egymásnak megtartott!
Adjunk érte hálát, s hogy a jövőben is
Tartson meg egymásnak, imádkozzunk szépen,
Hogy a mily boldog vagy most, mint kis menyasszony,
Épp' olyan boldog légy, mint kis feleségem!

Hozzám kötöd-e . . .

HOZZÁM kötöd-e a sorsod,
Leszel-e kis feleségem? —
Fogsz-e, ha a szívem sajog,
Édes csókot adni nékem!?
Homlokomról a redőket
Elsímítja-e kis kezed?
Hozzám kötöd-e a sorsod?
— „Hozzád kötöm, tied leszek!”

S kis arczodat boldogsággal
A vállamra, ide hajtva,
Hosszú édes csókot lehelsz,
Kérdezgető ajakamra,
Két karodat ölelésre
Szótalanúl felém tárod . . .
— Érdemlek én jó Istenem
Tőled ennyi boldogságot!?

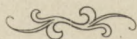
Idegenből.

HEGYEKEL van körülvéve ez a tájék,
Messze földre — én Istenem, én Teremtőm —
Hogy is látnék!
Messze földre, magyar Alföld közepébe,
Hívogató, csalogató sugár torony
Tetejébe . . .

De a lelkem általröpül a hegyeken,
Esti szellő viszi, viszi a rózsámhoz
Egyenesen!
Jól tudja, hogy egész valóm odavágyik,
Oda-oda, a hol az a sugár, fehér
Torony látszik!

Piczi kerted virágokkal telis-tele,
Kis Emmuskám! hallod édes, mit susog a
Fa levele?
— Azt susogja, hogy a míg a csillag ragyog,
A szívemmel, a lelkemmel örökre a
Tiéd vagyok!

(Kolozsvár.)

Ha szárnyam volna . . .

HA szárnyam volna, visszaszállnék
A kis virágos kert ölébe,
A hol fehér ákác virágon
A mézet gyűjtve zsong a méhe . . .
A hol a ringó lombok árnyán
A vadgalamb csókolja párját,
Hogy én is újra csókolhatnám
Az én galambom rózsaszáját !

Ha szárnyam volna, visszaszállnék
Kicsiny virágos ablakodra,
Tudom kigyúlna halvány arczod,
S szemedben újra tűz ragyogna !
Kitárnád tiszta hókarodat,
Hogy ölelésre várd a párod . . .
— Imádkozz szépen, jó az Isten,
Betölti ezt az édes álmot !

(Kolozsvár.)

Te vagy álmaidnak . . .

TE vagy álmaidnak tündérkirálynője,
Te zárod le este fáradt szempillámat,
Te költessz fel édes suttogó szavakkal,
Hogyha az égbolton a hajnalfény támad! . .

A te szemed vigyáz mindenik léptemre,
Örvény szélén járok, te fogod a kezem!
Vadvirágos réten, zúgó erdőségben
A te drága képed mindenütt csak velem!

Hogyha elcsüggedve hajtom alá fejem,
S a szemem bánatos könnyekkel lesz tele,
Te töröld le azt a részvét kendőjével
Szívemnek, lelkemnek édes egyetlené!

Te mesélsz lelkemnek ábrándos meséket,
S ajkadon a mese oly édesen csendül;
Behegged a mély seb, mely szívemen támadt,
S álmodok, merengek üdvről, szerelemről!

Jól esik álmodni csendes boldogságról,
Búgó gerliczékről árnyas, lombos ágon . . .
Parányi fészekről, melyben mint gerlepár,
Úgy élünk mi ketten édes kis virágom!

Jól esik álmodni a fényes jövőről,
Légvárat építeni napsugárból szöve . . .
Odavarázsolni a te drága képed,
Édes álmainnak tündér királynője!

Hallgatni az édes, vigasztaló szóra,
Amely ajakadról szeretettel csendül,
Átölelni lágyan remegő karommal,
S álmodni, merengni üdvről, szerelemről!

Ne félj . . .

NE félj ! szeretni foglak én nagyon,
Gyöngéden fog ölelni két karom,
Ajkam szerelmes, édes csókot ad,
Nevetni fog örökké ajakad !

Ne félj ! ha néha elborúlok is
Szavadra elrepül a bánat is !
A homlokomra szálló felleget
Elúzi lángoló tekinteted . . .

Az ég is — látod — gyakran elborúl,
A nap elé is felleg tornyosúl,
De túl a felhőn, ha fölébe szállsz,
Örök napot, örök derűt találsz !

Minden áldott este . . .

MINDEN áldott este tedd össze kis kezed,
Két ragyogó szemed emeld föl az égre,
S a miért az Isten olyan jó volt hozzánk,
A lelked mélyéből rebegj hálát érte!
Fordítsd el szemedet a földi világtól,
Hogy csupán az Isten nagy jóságát lássad,
Hogy Ő meghallgatva gyermeki fohászod,
Sohse' legyen vége a nagy boldogságnak!

Lásd, én férfi vagyok, mégis imádkozom,
Összetenni kezét senkinek sem szégyen!
Hisz kihez forduljunk, hogy ha nincs reményünk,
Nincs vigasztalásunk a földkerekségen!?
Ha valaki igen, mi mondhatjuk el azt,
Hogy jó volt az Isten végtelenül hozzánk,
Milyen hálátlanok, mily vétkesek volnánk,
Ha e sok jóságát bűnnel viszonzoznánk!

Most csak gondolatban imádkozunk ketten,
Gondoljuk, hogy együtt, egymás mellett vagyunk,
Mégis, mintha százszor szebb lenne az ima,
Magasztos szárnyat ölt minden gondolatunk!
A lelkünk megtelik tiszta áhitattal,
A mely felfelé von a felhők honába . . .
— Tekints jó Istenünk a te két szolgádnak
Hálatelt szívére, nagy boldogságára!

Majd ha az a szent cél, melyért vágyva küzdünk
Betelik, s mi együtt, egymás mellett leszünk,
S úgy könyörgünk Hozzád, mint férj és feleség.
Hallgass meg akkor is édes jó Istenünk!
Könyörgünk te hozzád . . . Ki tudja, hogy miért,
Hogy mi lesz a szívünk féltve rejtett vágya? . . .
— Úgy-e te jó Isten, te édes Istenünk
Hallgatsz majd akkor is esdeklő imánkra?!

Sokszor eltünődöm . . .

SOKSZOR eltünődöm, sokszor elmerengék,
Ennyi sok jószágot mivel is érdemlek? . . .
Én, a ki vétkeztem, én, a ki hibáztam,
Ennyi boldogságra mivel is szolgáltam?! . . .
Hiszen itt köröttem a merre csak nézek,
Csupa nyíló virág, napsugár az élet . . .
Nevet a kis ajkad, dobog a kis szíved . . .
Te adtad, te adtad én Istenem mindet! . . .

Szilveszter-éjszaka titokzatos csendje,
Köszönetet, hálát te oltsz a szívembe!
Adjon a te néma, hangtalan nyugalmad
Tiszta melegséget mindenik szavamnak!
Hiszen olyan szépen, olyan méltóképen
Nem tudna az ajkam hálát adni — érzem;
Imádkozó hangom, könyörgő fohászsom
Erőtelen ahhoz, hogy az égbe szálljon!

Boldogságot adó édes, jó Istenem,
Szívemet kitárom, Tehozzád emelem,
Te dobogtattad meg, Te kötötted össze,
Te legyél a bíró, Te ítélj fölötte ;
Téved minden ember . . . nincs a földön senki,
Aki büszkén merne színed elé menni,
Az igaz is hétszer esik el napjába,
Hát az én lelkemnek hogyan volna árnya! ? . . .

De ha vétettem is akaratod ellen,
Van egy tiszta, fénylő rejtek a szívemben . . .
Egy parányi szentély, földi testem éke,
Te tudod, Te tudod, ki az oltárképe !
Óh ! hiszen Te adtad, Te neveltet nagyra,
Te tanítottad meg hitre, áhitatra,
Arra : mi a vétek, arra : mi a jószág,
A piczi bimbóból Te fakasztál rózsát ! . . .

S azt a rózsaszálat — áldva legyél érte —
Ide tűztet szépen a szívem fölébe ;
Hogy én oltalmazzam, én vigyázzak rája,
Csapodár pillangó ne szálljon hozzája . . .
Fuvalom ne érje, harmat meg ne esse,
Csak az én két karom, csak az ölelgesse,
Csak az én szívemnek melegétől éljen,
S ne virítson másnak, egyedül csak nékem ! . . .

Édes kis virágom, lelkem rózsaszála,
Tanúltál-e imát újév hajnalára? . . .
Van-e kívánságod, teljesítlén vágyad,
Nem érez-e szíved ismeretlen vágyat?
S éjnek éjszakáján, ha a bűvös álom
Szárnyát teregetve ül a szempilládon,
Boldog sejtelemmel — mondd csak üdvöm, szépem —
Nem látsz-e valamit a jövő kódében? . . .

Dobogó szívemre jöszte ide édes,
Imádkozzunk együtt az ég Istenéhez;
Úgyis egy a vágyunk, úgyis egy az álmunk,
Egymásban találjuk mi a boldogságunk!
Bársonyos kis arczod hajtsd csak ide lágyan,
Én előre mondom, te meg mondd utánam:
Keresetlen, igaz lesz a lelkünk hangja,
Még a jó Isten is gyönyörködve hallja . . .

. . . A madár az ágon, a fűszál a réten,
Remegő harmatcsepp a virág kelyhében,
Napsugárban szálló, kergetődző lepkék,
Csillagok, a melyek az eget ellepték;
A folyóvíz habja, a nagy erdő fája,
A föld, a levegő, a világ négy tája,
Mind csak arról szólnak, arról tanúskodnak,
Nincsen Uram vége a Te jóságodnak! . . .

Igazra, hamisra felkelted a napod,
Az égi madarat is Te táplálgatod ;
A mezők virágát Te öltöztetted fel,
Minket is Te védessz áldó kegyelmeddel . . .
S mégis — hálát adva jótéteményedért —
Lelkünk többre vágyik, az ajkunk többre kér :
Van egy betöltetlen, van egy régi vágyunk,
Tehetünk-e róla, hogy az után vágyunk ? . . .

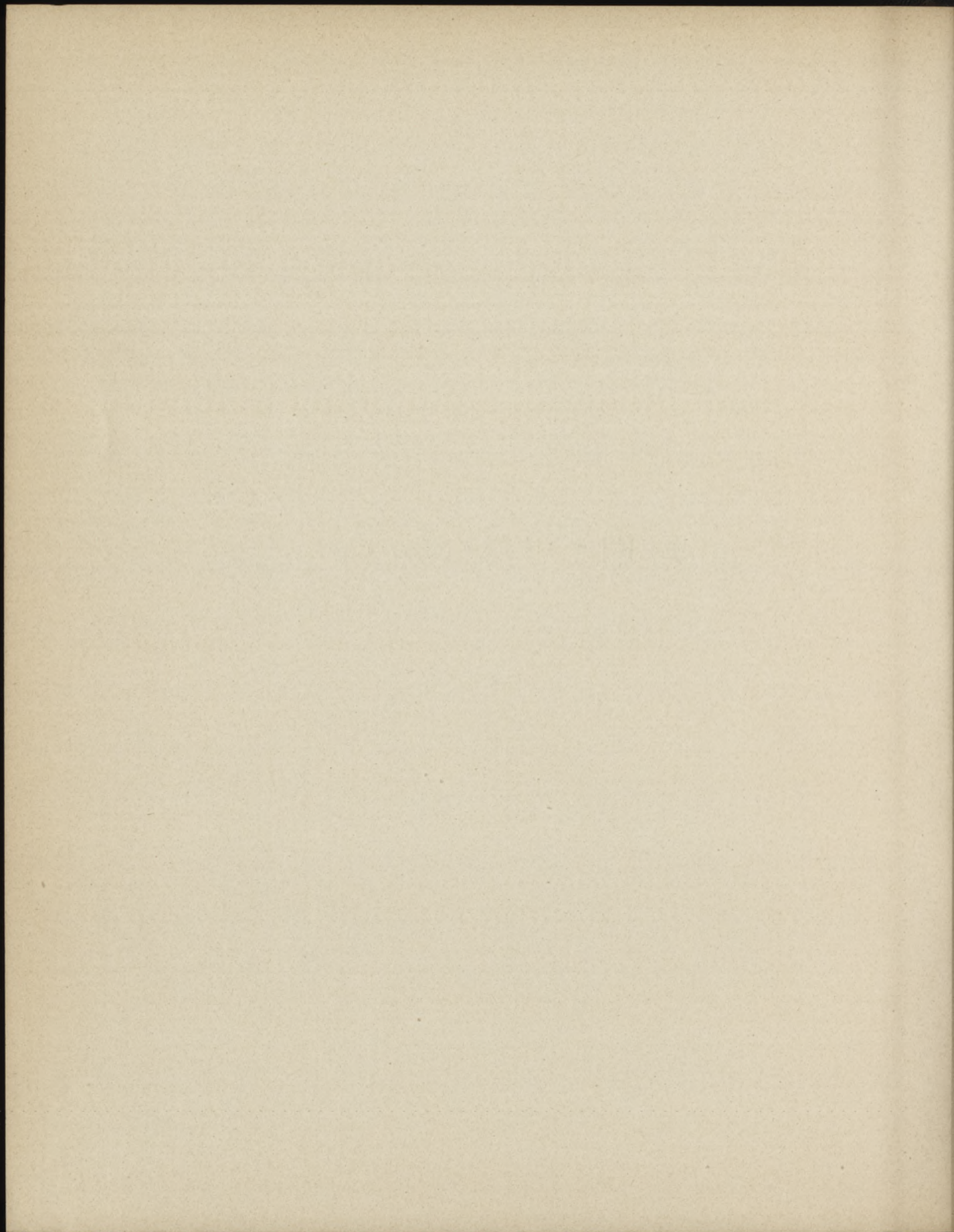
Minden hál'adásunk, a mit eddig mondtunk,
Arról tanúskodik, mily boldogok voltunk . . .
Minden könyörgésünk, a mely Hozzád szállott,
Szerelemre, üdvre epekedett, vágyott ! . . .
És a mire kértünk boldog Isten Téged :
Az a nyugtot adó, kicsi, puha fészek,
Azok a parányi kis szobák, melyekbe
Együtt szunnyadunk el, ha leszállt az este . . .

. . . Jövőre ilyenkor, ha Te úgy akarod,
Felettünk a nap is fényesebben ragyog . . .
Azokba az édes, parányi szobákba
Ott lesz a mennyország minden üdve, bája ;
Onnan tekintünk fel Tehozzád az égre,
Örömköny csillog majd mindkettőnk szemébe,
Mondunk Neked olyan szívből jövő hálát,
Sehol a világon nem találod párját ! . . .

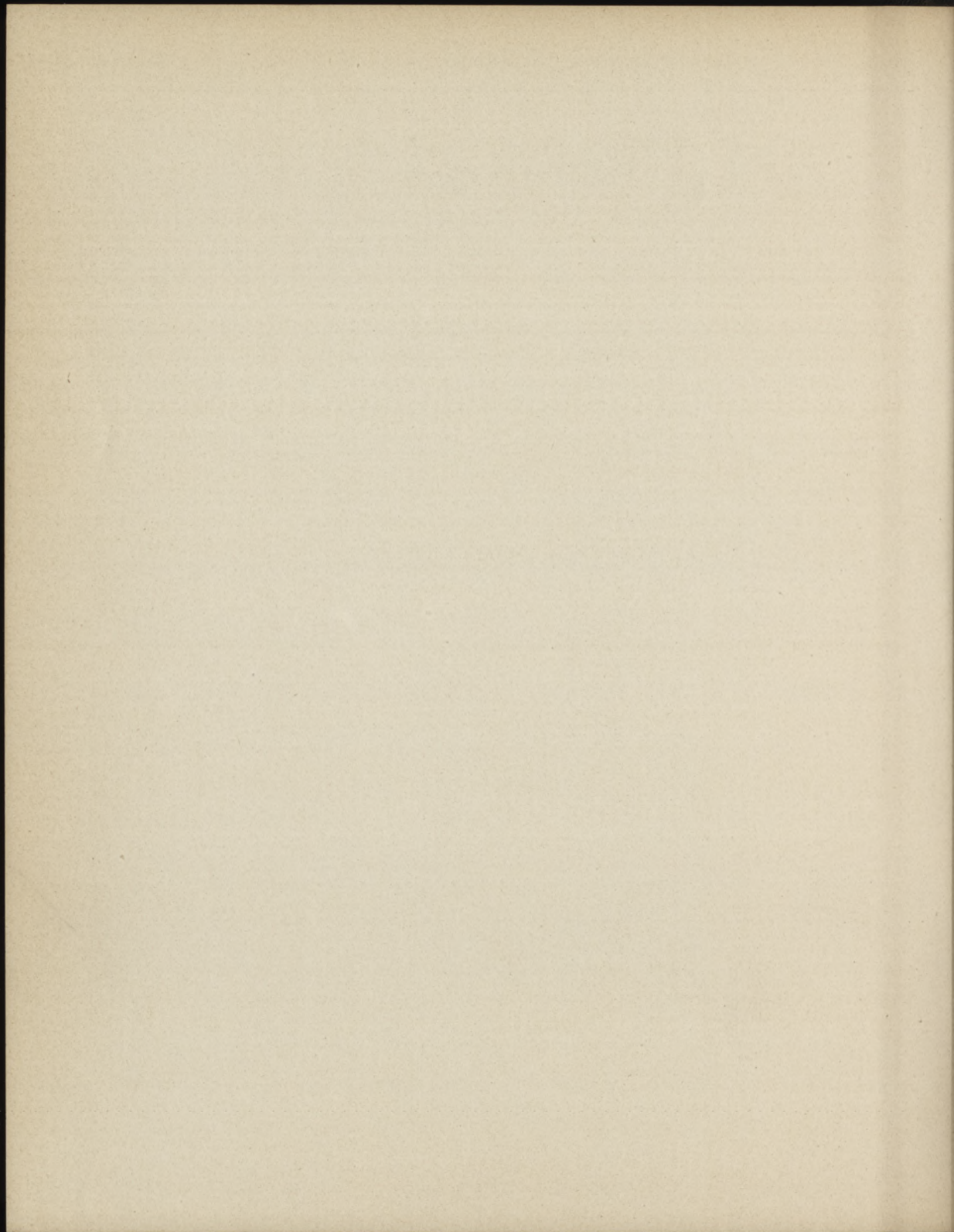
Tiszta lesz a szívünk, tiszta lesz a lelkünk,
Mint a lángoló nap, úgy ragyog szerelmünk ;
És Te boldog Isten ! vágyainkat látva,
Leküldess valakit e földi világra.
Hogy megédesítse mindenik perczünket,
Hogy besúgározza egész életünket,
Hogy a kire itt lenn olyan nagyon várnak,
Angyala is legyen a kis menyországnak ! . . .

FÉRJ * * FELESÉG

I. BOLDOGSÁG DALAI

Menyasszonyi . . .

MENYASSZONYI puha, fehér fátyol
Omlik alá egy barna kis lányról
Az födi el tiszta, édes arczát,
Bársonyarczú barna lányka
Esküvőjét tartják . . .

Elhangzott az esküszó az ajkon,
Könnyes a szem, mosoly ül az arczon . . .
— Menyasszonyom, édes kicsi párom,
Eperszínű piros ajkad
Egy csókkal lezárom!

Tele volt a szívem . . .

TELE volt a szívem dallal,
Virágokkal, napsugárral,
Valamikor versenyezve
Énekeltem a madárral!
De mióta az enyém vagy
Én szerelmes kicsi párom,
Hogy az ajkam dalra nyílljék
Hasztalanúl lesem, várom!

A midőn még a szerelmünk
Sejtelem volt, nem valóság:
Kis ajkadhoz hasonlítám
A fakadó, piros rózsát.
Két szemedet elneveztem
Tündéries csillagfénynek,
Puha arcod bársonyosnak,
Tiszta lelked hófehérnek!

Ha kibomlott sötét hajad,
Az éjfélről énekeltém,
Ha a szemünk találkozott,
Dalban olvadt fel a lelkem,
Ha lángra gyúlt két kis orczád,
Ha könnyezett szelid szemed,
Ha mosolyra nyílt az ajkad,
Mindre tudtam egy éneket! . . .

És ha mostan bíborszínű,
Piczi piros ajkad látom,
Dehogy tudok énekelní,
Csak a csókod után vágyom!
Ha kibomlik sötét hajad,
Nem az éjfélt jut eszembe,
Ráterítem mámorosan
Az arczomra, két szememre!

Ha a fényes, ragyogó könny
Elborítja szelíd szemed,
Lecsukódott, néma ajkkal
Együtt sírok, édes, veled,
Ha mosolyra nyílik ajkad,
Két kis orczád lángra lobban,
Nem is itt a földön járok,
Odafönn a csillagokban!

Ne haragudj érte édes,
Nem tehetek róla hidd el,
M megbűvölted a lelkemet,
Kis hamis a szemeiddel . . .
— Abból a sok régi dalból,
Amit egykor neked zengtem,
Csak a sorok végakkordja,
Csak a refrén cseng fülemben !

S az a refrén kifejezi
Az én egész valóságom,
Hogy te voltál, hogy te leszel
Az én örök boldogságom.
Hogy a szívem érted dobog,
Érted égek, érted élek,
S ha te szeretsz senkivel a
Nagy világon nem cserélek !

Tóparti kis füzes . . .

TÓPARTI kis füzes, emlékszel-e rája,
Hányszor jártam benned holdas éjszakákba?
Midőn az égbolton csillagtábor égett,
Hányszor kerestelek hajdanában téged!
Ezüstszínű fáid alatt járva, kelve,
Hányszor szállt megnyugvás háborgó lelkemre,
Hányszor álmodtam át az éjszakát ébren,
Elmerengve a tó csendes, mozdulatlan,
Ragyogó vizében!

Az alvó virágnak, égi csillagfénynek,
Medrében pihenő ezüst tó vizének,
Párját hívogató, zengő csalogánynak,
Holdsugárban fürdő, zümmögő bogárnak,
Csendes éjfél tájba, az álom honába,
Hogy senki ne hallja, hogy senki se lássa,
Hogy senki ne tudja, a lelkemben mi ég,
Hányszor suttoztam el reszkető ajakkal
Az Ő drága nevét!

Tóparti kis füzes, ismersz-e még engem?
Megvénültél te is, én is férfi lettem,
Mióta elváltunk, nagy idő elszállott,
Szinte elfeledtem már az ifjúságot! . . .
Úgy-e, úgy-e már mind feledésbe mentek:
Az ábrándos fiú hogy merengett benned!
— Ezüstszínű fáid alatt járva, kelve,
Az a sok szép emlék, mint tarka pillangó
Visszaszáll lelkembe!

Most már hála Isten, neved áldva áldom,
A tóparti füzest nem egyedül járom!
Csöndes estelenként, ha a szellő támad,
Ringatva levelét a fehér fűzfának,
Ha a kis csalogány puha fészke mellett
Fiait altató énekébe kezdett,
Kis feleségemet átölelem lágyan,
Úgy merengünk, járunk tóparti kis füzes
Titkos homályában!

Szõjjük a sok álmot, a jövőnek álmát,
A szívünk, a lelkünk féltve rejtett vágyát . . .
Az alvó virágnak, égi csillagfénynek,
Medrében pihenő ezüst tó vizének,
Susogó lombsátor árnya alatt járva,
Hogy senki ne hallja, hogy senki ne lássa,
Hogy senki ne tudja a lelkünkben mi ég,
Reszkető ajakkal suttogjuk jövőndő
Boldogságunk — nevét! . . .

Mosolyogva . . .

MOSOLYOGVA ébredtél fel,

Felköltött a nap sugara,

Én édesem, egyetlenem

Mit álmodtál az éjszaka?

Eperpiros piczi ajkad

Mért mosolygott olyan szépen,

Tán az angyalok közt jártál

Odafönn a magas égből?

Vagy tán harmatos mezőkön

Nyíló vadvirágot szedtél,

Kipiruló boldog arczczal

Színes lepkerajt kergettél,

Vagy talán az erdő alján

Jártál-keltél elmerengve,

Úgy-e, — azért mosolyogtál,

Ifjúságom szép szerelme!?

Úgy-e azért? — Eltaláltam?
— „Nem! Nem azért mosolyogtam,
Odafönn a magas égben
Angyalok közt nem bolyongtam,
Se virágot nem szaggattam,
Se a lepkét nem kergettem,
Kis kert alján csókolódtunk
Átölelve egymást — ketten!”

M e s e.

EGYSZER volt, hol nem volt, nem is olyan régen,
Lakott egy kis fiú künn a faluvégen,
Akinek abban telt legfőbb boldogsága,
Ha az erdőt, rétet össze-vissza járta . . .
S a mező virágát dalolgatva tépte . . .
— Egyszer aztán többé nem ment ki a rétre.
Lelke az erdőre, mezőre nem vágyott!
Hová lett? ki tudja,
Merre vitt az útja?!
Lehet, hogy valami szebb virágot látott! . . .

Egyszer volt, hol nem volt, nem is rég volt talán,
Súgár torony alján lakott egy kis leány,
A kinek akkor volt csak igazi kedve,
Hogyha a ragyogó lepkét kergethette! . . .
Egyszerre azután — mi okból, nem tudni —
Nem látták többé a lepkék után futni,
Színes kis baráti hasztalanúl várták . . .
Hová lett? ki tudja,
Merre vitt az útja?!
Sohsem látták többé a viruló lánykát!

A sok színes lepke kiszállott a rétre,
A kis virágoknak búsan elmesélte . . .
S azok is búsongtak, mert hisz ők is árvák,
A vidám fiúcskát hasztalanul várják! . . .
Hová is lehettek? . . . Szomorún, sóhajtva,
Hosszasan, sokáig eltűnődtek rajta,
Lehet, hogy betegek, talán nem is élnek,
S ezen tanakodva,
Észrevétlen, lopva,
Könny gyűlt a szemébe virágnak lepkének! . . .

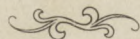
Szállj ide pillangó, szállj az ablakunkra,
Tekints a mi csendes, nagy boldogságunkra,
Nyisd széjjel ragyogó, szivárvány-szín szárnyad,
Nézd meg a te régi, kicsi játszó társad! . . .
Ez az angyal volt az! Itt kaczag mellettem,
Ki a rét virágát hajdanta tépdestem,
Nyisd széjjel ragyogó, szivárvány-szín szárnyad,
Vidd hírül a rétnek,
Virágnak, lepkének,
Hogy ne is várjanak, hasztalanul várnak! . . .

Elhangzott az . . .

ELHANGZOTT az estharangszó
Homály borúlt a tájra,
Halvány gyertyavilág dereng
Szegényes kis szobámba !
Mégis, mégis olyan fényes
Ez a hajlék énnekem,
Két szemednek szép világa
Boldogságom rózsaszála,
Beragyogja fényesen !

Ha munkától kimerülök,
Gondok alatt roskadok,
Vigasztaló nyájas szóval
Általölöl két karod,
Piczi piros eperajkad
Üdvözítő csókot ad,
És az édes néma csóktól
Szememből a könny kicsordul :
Van-e nálam boldogabb ?

T é l e n.

ESIK a hó . . . de csak essék !
Nekünk nem árt, nem nekünk !
Puha, meleg kis fészkünkől
Szeme közzé nevetünk ! . . .

Nem halljuk a fázó madár
Siránczó, bús dalát,
Jéggé dermedt erdő, mező
Fojtott, rejtett sóhaját . . .

Borítsd csak be pelyheiddel
Ablakunkat tél hava,
Nekünk olyan, mintha fehér
Virágeső hullana !

Emmuskának.

MINDENIK csillagnak van az égen párja,
Egymásért ragyognak, egymásért reszketnek
A nagy éjszakába!
Minden élő lénynek van, a mire várjon,
Valami vágyódás, valami epedés,
Mit szívébe zárjon!

Bennünket az Isten — látod — nagyon szeret,
Örök szeretettel a te kis szívedhez
Fűzte a szívemet!
A lelkünk mélyébe tiszta vágyat oltott,
Szerencsében, bajban őrködött felettünk,
Ő viselt ránk gondot!

Óh! Szeresd az Istent! Soha el ne feledd
Csendes alkonyatkor hál'adó imára
Összetenni kezéd!
Hiszen olyan fényes a jelen, a való! . . .
— Legyen a Te neved, mindörökre áldott
Édes Mindenható!

Ébresztés.

ARANYOS nap lopódz be az
Ablakomon,
Sugaradat hintsd szét az én
Szendergő kis angyalomon!
Legyen szép az álmodása,
Legyen boldog ébredése,
Csókolj édes, hosszú csókot
Lecsukódott két szemére! . . .

Dalos madár, dalolj csak az
Ablak alatt,
Víg daloddal költsd fel az én
Szendergő kis angyalomat!
Csicseregve, énekelve
Szállj ide az ablakára,
Hadd nyílljék fel szempillája,
Mosolyogjon piczi szája!

Kitárva van ölelésre
A két karom,
Úgy várom az ébredésed
Én szendergő kis angyalom!
— Hisz ébren vagy! — No megállj csak!
Büntetésed meg lesz nyomba:
Jössz te ide kis ámitó,
Hadd zárjalak a — karomba!

Feltámadás.

ÉN kis ártatlanom, szívem szép virága !
Tedd össze két kezéd ájtatos imára,
A feltámadásnak magasztos ünnepe
Szívecskéd vallásos érzéssel töltse be . . .
Parányi kis ajkad susogva, remegve
Küldje el fohászát a fényes egekbe ! . . .

A te piczi szíved tele van virággal,
Tiszta szeretettel, angyali jósággal,
Fonj belőlük fűzért, illatozót, szépet,
Gyöngyharmattól ékes, tiszta hófehéret ! . . .
Örököld lesz benne a szeretet, hála,
Tedd le az áhitat fényes oltárára ! . . .

Imádságra kondúl a templom harangja,
Nyitott ablakon át berepül a hangja,
Esteli szél szárnyán száll az Alleluja ;
„Feltámadott Krisztus, az egy Isten fia !“
— S áhítattal zengik fiatalok, vének :
„Dícséret, dicsőség az Isten nevének ! . . .“

Viszi az éneket az esti fuvalom,
Imádkozunk együtt én kis ártatlanom ! . . .
Miért imádkozunk ? . . Ugyan ki tud róla ? . . .
Csak az a jó Isten a megmondhatója ! . . .
Talán a szép multért, tán valami másért,
Talán egy jövődő szebb feltámadásért !! . . .

A fészekből.

ÓH, hát betelt, miről annyit merengtünk,
E kis fészekben megpihenhetünk,
Egymáshoz vágyó, lángoló szerelmünk
Ragyogja által ifjú életünk,
E kis szobáknak andalító csendje
Olyan, miként a boldog álmodás . . .
Megadta nekünk jószágod kegyelme
Te üdvözítő, édes Messiás!! . . .

Óh! hányszor küzdöttünk a csüggedéssel,
Hányszor hanyatlott már alá karunk,
Hányszor leszámoltunk a szép reménnyel,
Hogy éltünk útján együtt járhatunk! . . .
Te adtál akkor új vigaszt szívünkbe,
Hogy ránk virrad a nagy feltámadás,
Hogy boldogok leszünk még életünkbe',
Te üdvözítő édes, Messiás!! . . .

Ki eddig védtél, áldó két kezeddél,
Óh rejtsd el ezt a csendes kis lakot,
Harmat hintő, pirosló reggeleddel,
Keltsd föl felettünk lángoló napod,
Vigyázz ránk éjjel tenger csillagoddal,
Hisz' rajtad kívül nincsen semmi más,
Ölelj át minket altató karoddal,
Te üdvözítő, édes Messiás!! . . .

S ha majd elérünk, egymást boldogítva,
Az útra, mely a sírhoz elvezet,
Melyet leéltünk kéz kezét szorítva,
Egyszerre vedd el ezt az életet! . . .
Egymást öelve, egy utolsó csókkal,
Úgy múljék el a boldog álmodás . . .
Együtt menjünk a többi távozókkal,
Te üdvözítő, édes Messiás!! . . .

Óh! hallgassátok . . .

ÓH! hallgassátok ezt az éneket,
Csodás, varázsló minden része, hangja,
Világgá hirdetem szerelmemet,
Miként az erdő bűgő vadgalambja!
Rajongó szívem boldogan kitárva,
Röpítse szét az esti szellő szárnya,
Szálljon be minden szívbe, mely szeret,
Hogy feltaláltam földi üdvömet!

A fészek, melyről hajdan szólt a dal,
Melyről merengtem hosszú éjszakákon,
A fészek, melyet árnyas lomb takar,
Enyém, enyém, az én boldog sajátom!
S a kis leány, ki hófehér kezével
Beszórta útam virágfűzérrel,
— Amit nem mertem még remélni sem:
Enyém, enyém, az én kis hitvesem!

Hová írjam fel édes, szép nevét?
Hogy halhatatlan, mindörökre éljen,
Hogy egy jövődő, késő nemzedék
Az Ő szívéről, lelkéről regéljen! . . .
Hová írjam fel? — kérdezem titokba —
Talán az égi, fényes csillagokba?
— Jobban megőrzik, mint a csillagok,
Az Ő nevét ez egyszerű dalok!

Úgy elnézlek . . .

ÚGY elnézlek estelenként
A kis asztal mellett,
Varrogatva hogy mereng el
Angyal-tiszta lelked !
Kezeid közt hófehér gyolcs,
Piczi, apró holmi,
Kinek készül, még arra is
Öröm rágondolni !

Addig nézlek, amíg szemünk
Lopva összetéved,
S szemérmesen hajtod reám
Selymes fejecskédet . . .
Felragyog a mennyei tűz
Szelíd szemeidben !
Olyan szép vagy, olyan jó vagy
Áldjon meg az Isten !

A l t a t á s.

FEHÉR holdvilágos,
Csillagos az éjjel,
Kis ablakod szárnyát
Nyisd angyalom széjjel!
Bársonypuha arcod
A vállamra hajtva,
Ülj le ide mellém,
Úgy nézzünk ki rajta!

Kis kertünkben minden,
Mint az ezüst fénylik,
Reszkető holdsúgár
Terül rajta végig,
A madár pihenni,
Fészke mellé szállott,
Fuvalom ringatja
Az alvó virágot!

Hunyd le kis angyalom
Sötét szempilládat,
Lezárom egy csókkal
Imádkozó szádat,
Ölelő karom közt
Aludj, álmodj szépet,
Elringatlak én is,
Elaltatlak téged ! . . .

Napáldozatra.

CSODÁLATOS Uram a Te hatalmad,
Ragyogva árad széjjel mindenem!
Erős szárnyat hogy adjak én e dalnak,
Mely Téged dicsér édes Istenem?! . . .
Téged, kiben nyugalmunkat találjuk,
Ha bíboralkony fényvarázsát látjuk!
Téged, kihez lelkünk pihenni tér . . .
— Óh! légy velünk a csendes éjszakában,
Éjféli álom édes mámorában,
Óh! légy velünk, a szívünk esdve kér!

Te alkottad a csillagok világát.
A mely kigyúl az esti égtetőn,
Te adtad szívünk tiszta boldogságát,
És Te segítsz a bízva szenvedőn!
A hótakart bérce fénylő sziklaháta,
Az őserdőnek rejtett kis virága
Mind általad, és mind csak benned él!
— Óh! légy velünk a csendes éjszakában,
Éjféli álom édes mámorában,
Óh! légy velünk, a szívünk esdve kér!

Őrző szemeddel óh! tekints e házra,
Amely mi nekünk nyugtot, enyhet ad,
Hogy megköszönjük hál'adó imánkba
Te véghetetlen nagy jószágodat!
Hogy napsugáros virradatra kelve,
Áldjunk — szemünk az ég felé emelve —
Téged, kihez lelkünk pihenni tér! . . .
— Óh! légy velünk a csendes éjszakában,
Éjféli álom édes mámorában,
Óh! légy velünk, a szívünk esdve kér! . . .

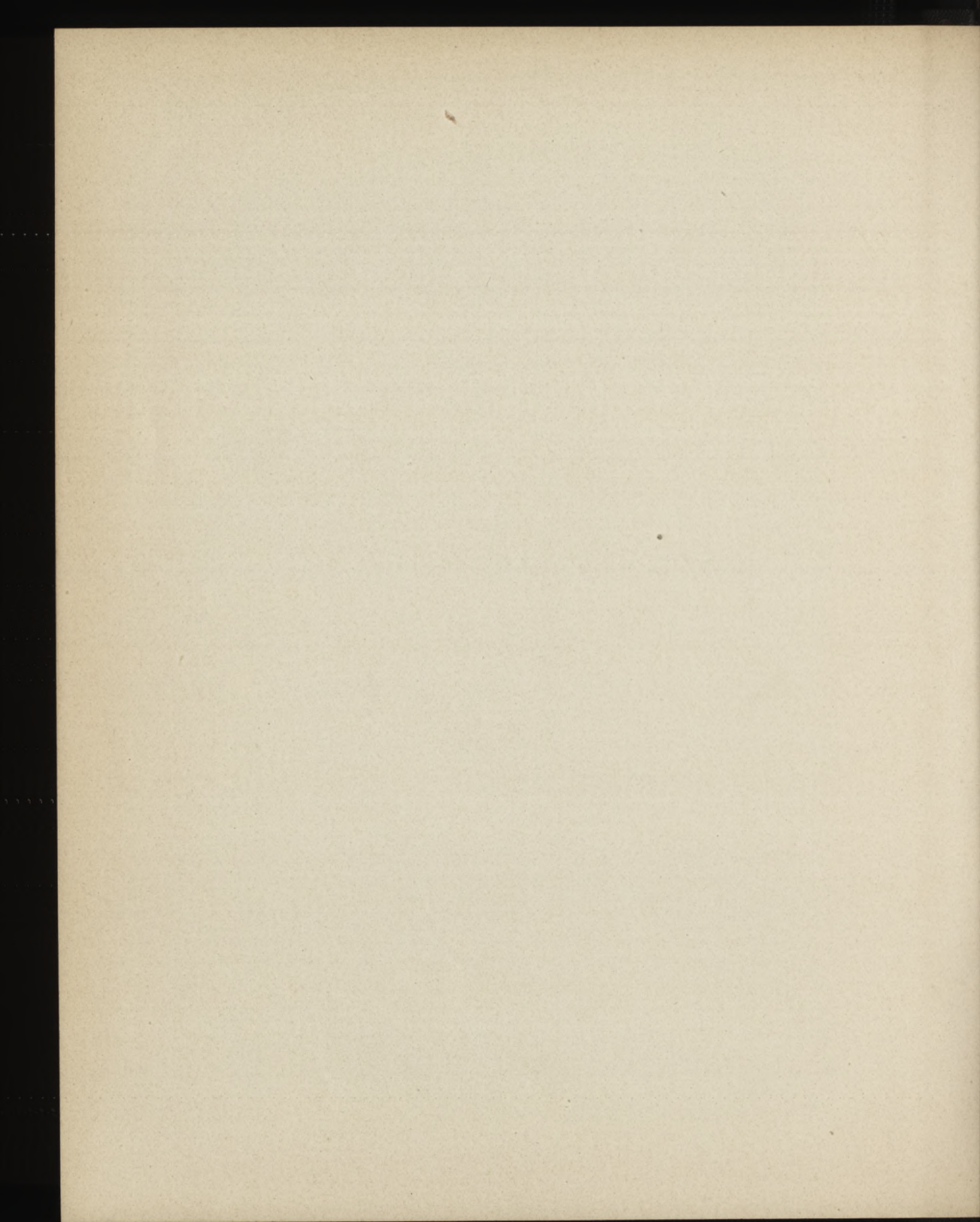

Emmuska édes . . .

EMMUSKA édes, mondd, szeretsz-e még?
Szeretsz-e úgy, mint kis leány korodba?
Az én szívem, lásd, most is lánggal ég,
Téged szeret örökre, azt dobogja!
A csillagok járása változandó,
Mulanó egyaránt a föld, az ég,
Csupán szerelmem lesz örökretartó . .
— Emmuska édes — mondd — szeretsz-e még?

II. SZOMORÚSÁG DALAI

Ismerek . . .

ISMEREK egy szelíd asszonyt,
Csupa jószág szíve, lelke,
Kicsi fészke az öröme,
Kicsi ura a szerelme!
Akármilyen bánata van,
Sohsem búsúl, mindig nevet . . .
— Az az édes boldog asszony
Nagyon beteg, nagyon beteg!

Ismerek egy szelíd asszonyt,
Bársony arcza olyan halvány,
Csak az édes mosolygása,
Csak az régi még az ajkán!
— Nézz le hozzánk örök Isten,
Szánjad meg a mosolygását,
Add vissza az egészségét,
Kis orcája virulását! . . .

Még zöld levél van . . .

MÉG zöld levél van bokron ágon,
S én már a télre gondolok!
Kiknek tavasz jut osztályrészül,
Én Istenem, de boldogok!
Volt nékem is sok szép reményem,
Tavasza vártam és elértem,
Óh! jaj, de gyorsan elvirúlt,
S csak álmok a régi múlt!

Sötétlő lombok titkos árnyán
Még csattog a dalos madár,
S a lelkem már a téli puszták
Kietlen jéghonába jár!
S ez ellentétet hogyha látom,
Csak elborúl az én világom! . . .
— Teremtő, édes Istenem,
Miért adtál szívet nekem?!

S ha kérditek, mi az, mi hervaszt,
Mint fák lombját az őszi szél,
Miért olyan halvány az arczom,
Midőn köröttem minden él?
Felelni sem tudok reája,
Csak egy fehérlő betegágyra
Mutat rá reszkető kezem,
S a poklok kínját érzem! . . .

Isten! Ki boldogságom adtad,
Ne vedd el, óh! ne vedd el azt!
Csodákat tévő két kezeddél
Deríts fölénk örök tavaszt . . .
Óh! hallgasd meg könyörgő hangom,
Amint erőtlen, esdő hangon
Az ég felé imát rebeg:
Gyógyítsd meg feleségemet!

Körülveszlek . . .

KÖRÜLVESZLEK, körülfoglak

Az egész valómmal,
Mosolygásra derítelek
Tréfás, röpke szóval,
Ellesem a gondolatod
Virrasztó szememmel,
Símogatom a homlokod,
Hűsítő kezemmel!

Aztán hosszan elmesélek
Minden furcsaságról,
Álomképet szövök néked
Tündérszép világról,
Nyugtot adó pihenésbe
Ringatom át lelked,
Szelíd szemed lecsukódik,
Kezed itt felejtet! . . .

S én virrasztok te melletted,
Sötét éjjel árnyán,
Csak a remény marad velem,
Mint fényes szivárvány . . .
Csak a remény, hogy az Isten,
A ki szívünk látja,
Belé vetett bizalmunkat,
Hitünket megáldja !

Jaj! megószít . . .

JAJ! megószít a gondolat,
Hogy a kis ház üres marad!
Vidám, dalos csalogánya
Odahagyja nem sokára . . .
A szobákban pusztulás van,
Futok tőlük, hogy ne lássam . . .
A falak is szinte sírnak . . .
— Vége van már álmainknak!

Két szememet, ha lezárom,
Messze kerül el az álom,
Vagy, ha meglep, olyan rémes!
Hasonló az ébredéshez . . .
— Adj Istenem csendes álmot,
Feledjem el a világot,
Vagy tán vedd el az eszemet,
Hogy ne tudjam keservemet!

Még nem hiszem . . .

MÉG nem hiszem, de majd hinni fogom
És elsötétül minden jól tudom !
Nehéz felhő takarja a napot,
S kialszanak a fénylő csillagok !

Az ég megdördül mind a négy felől,
És villám hull a felhők kebliből . . .
— Engem talál, halálra sújt, sebez !
Hiába minden, meg van írva ez !

Pusztulás.

ÉRZEM, ledől a tiszta, szűzi templom,
Mit a szerelem épített magának,
Fehér, ragyogó, karcsú oszlopai
Inognak már és nem sokáig állnak!
Az oltárkép, a mit szivárvány-színnel,
Ábrándozó lélekkel szőttem által,
Megindúlt már fölöttem, s veszteg állok:
Temessen el, temessen el magával! . . .

Huszonnégy év alig szállt el felettem,
És már az élet Golgotháját járom!
Pedig azt hittem, hogy míg szívem ifjú,
Derű, boldogság lesz az én világom!
Hiszen tavasszal erdőkön, mezőkön
Ezernyi ember gyűjti a virágot . . .
— Talán vétett a lelkem Isten ellen,
A mért tavaszra, boldogságra vágyott?

A pálya kezdetén már térdre estem,
És nincs erőm, hogy újra talpra álljak,
Csak átkozom a sorsot, mely leverte
Nyugalmas fészket egy kis fecskepárnak !
És elszakítá egymástól a kettőt,
Nem hallgatott az esdekelő szóra,
Pedig úgy kérték, könyörögtek néki,
A kőszívű is megsajnálta volna !

Érzem, ledől a tiszta, szűzi templom,
Mit a szerelem épített magának,
Fehér, ragyogó, karcsú oszlopai
Inognak már és nem sokáig állnak !
Az oltárkép, amit szivárvány-színnel,
Ábrándozó lélekkel szőttem által,
Megindúlt már fölöttem, s veszteg állok :
Temessen el, temessen el magával !

Egy halavány . . .

EGY halavány kis rózsaszálat
Szakítottam le, édes, neked !
Szereted nagyon a virágot
És tudom, hogy szívesen veszed . . .
— Ha kebeledre nem tűzhetem,
Nem fonhatom sötét hajadba,
Tudok akkor is helyet neki,
Ide teszem — betegágyadra !

Nézd csak, milyen gyönyörű színű,
Fogd meg erőtlén kis kezeddél,
És szívjad édes illatárját
Boldog mosolylyal, élvezettel !
Azután tűzd föl a szívemre,
Hordjam, a míg csak el nem szárad,
Míg el nem vesztém — úgy mint Téged —
Ezt a halavány rózsaszálat !

Már megnyugodtam . . .

MÁR megnyugodtam, szívem csendes,
Imádkozom csak az Istenhez !
De érzem, hogy az arczom sáppad,
Amint őrizem betegágyad . . .
Mint tetszhalott, alig, hogy élek,
Csak hálni jár belém a lélek,
Homály borong köröttem gyakran,
A küzdelemben elfáradtam !

Mikor jön már a fényes hajnal,
Színes virággal, zengő dallal,
Felhőtelen kék, tiszta éggel,
Ezernyi vágygyal, száz reménynyel ? . . .
— Vagy elfordúlt kegyelmed tőlünk,
A kik Te hozzád így könyörgünk ?
Sohsem világít többé napod ?
— Szünjék meg Uram, nagy haragod !

Sohsem . . .

SOHSEM szomorkodtam még annyit,
Mint ez alatt a pár hét alatt,
Nem folyt a könnyem, nem zokogtam,
De benn a szívem majd megszakadt!
Miként egy színész, úgy kaczagtam,
Bohó tréfákat rögtönöztem,
De a midőn elszenderültél,
Megindult a világ fölöttem!

Ajkamra fagyott a mosolygás,
De száraz volt a szemem, száraz!
Dehogy ejtettem egy könnyet is,
Hisz' ébren alszol és megláthatsz . . .
Csak a kezem kulcsoltam össze,
És úgy ültem ott megmeredve,
Te azt hitted, egész nyugodtan,
Pedig a jövőn keseregve! . . .

Ha kérdeztél erőtlen hangon,
Kezembe vettem kis kacsódat,
S ajkam hazug mosolygásával
Kísértem víg, enyelgő szómat . . .
Tüzes homlokod símogattam,
Hogy enyhítsem emésztő lázad,
S borzadva láttam két orczádon
A lángoló, piros rózsákat ! . . .

S e rémítő tragédiával,
A mit nevetve játszom végig,
Lehet halálra sebzem lelkem,
Lehet megedzem kőkeményig !
Talán el is pusztúl egészen,
Reáborúl az éjnek árnya,
Vagy eltompúl, s nem lesz keserve,
De nem is lesz örömvirága !

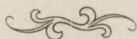
... Sohsem szomorkodtam még annyit,
Mint ez alatt a pár hét alatt,
Nem folyt a könnyem, nem zokogtam,
De benn a szívem majd megszakadt!
Miként egy színész, úgy kaczagtam,
Bohó tréfákat rögtönöztem,
De a midőn elszenderűltél,
Megindúlt a világ fölöttem! ...

Fehér párnák közt . . .

FEHÉR párnák közt amint fekszel,
Melléd ülsz könnyes szemekkel,
És bár tudom, mi lesz a vége,
Bízva nézek jövőm elébe !
A régi álmok száza, ezre,
Csak úgy kering lázas fejembe,
És nem hiszek a sors szavának,
Hogy vége lesz a boldogságnak !

Ha ég az arcod, vídám vagyok,
Pedig a láz rózsái azok !
A két szemed is azért fényes,
És én gyógyulni látlak édes . . .
— De Istenem ! mi lenne vélem,
Ha már elveszteném reményem ?
Lesz még elég ok keseregni,
Ezernyi álmot eltemetni ! . . .

Naponta . . .

NAPONTA jönnek látogatók hozzánk,
Nevetve úlik körül betegágyad,
Beszélnek össze minden tarkaságot,
Miktől kis ajkad lágy mosolyra bágyad !
Fáradt szemednek hamvadó parázsa,
Egy pillanatra néha fel-feléled,
Figyelve hallgatod vidám beszédük,
Mint kis gyermek a szép tündérmeséket !

Vigasztalnak, hogy felkelsz nemsokára,
Felöltözöl, s kivisznek majd a zöldbe,
Aztán szeretjük egymást még sokáig,
S egy új mennyország száll e pusztára !
— Te összetett kezekkel égre nézel,
Bízol bennük és elhiszed mind könnyen,
Én meg az ágy fájába megfogódom,
És elfordúlok, hogy ne lásd a könnyem !

Nagy útra készülsz . . .

NAGY útra készülsz, boldog szép világba,
Csillagsugáros, messze végtelenbe,
Lelked fehérlő, fényes angyalszárnya
Kitárva, útra készen vár a jelre !
Megnyílik fenn az égnek boltozatja,
A levegőben halk suhogás támad,
És akkor lesz a mennybemenetele
Az égi Isten földi angyalának !

Nagy útra készülsz és én összegyűjtöm
Az elmúlt, szép időknek minden álmát,
Te reád bízom édes lelkem, üdvöm,
Díszítsd föl velük az egek világát !
Mindegyik egy-egy fénylő, büszke csillag,
Méltó reá, hogy a magasba szálljon,
Onnan világít majd az én útamra
Homályba burkolt titkos éjszakákon !

Nagy útra készülsz . . . és én elbocsátlak,
Bár megszakad szegény szívem beléje . . .
Halkan suhogó, fehér angyalszárnyak
Vigyétek lelkét az Isten elébe ! . . .
Emésztő vágyam fog Téged követni,
A tündöklő, a boldog régióba,
Könnyet sem ejtek, mert hiszen Te leszel,
A nagy mennyország legtisztább lakója !

Halálos ágyadnál . . .

HALÁLOS ágyadnál

Kezem összeteszem,
S nem imádkozhatom,
Másutt jár az eszem!
Kétszer is elkezdem,
Mégis elfelejtem,
Tündöklő szálait
Föld porába ejtem!

Belevész a szemem
A nagy semmiségbe,
Nappal is fekete,
Csillagtalan éjbe . . .
Elfásúlt a lelkem,
Gondolatom nem jön . . .
— Mivé tettél engem
Istenem, Teremtőm ? ! . .

A pályadíjból . . .

A pályadíjból, a mit nyertem
Alig múlt el még három éve,
A pályadíjból lesz koporsód
Szép álmodó kis Hófehérke!
Abból veszünk majd szemfedőt is,
Hószínfehéret, mint a lelked,
A mely alatt a földi gondot
Örök időkre elfelejtet!

A bús lépel ki lesz himezve,
Színes virággal, drága gyönggyel,
Csalóka földi álmaimmal,
A két szememből hulló könnyel!
És rálehelem lángsugarát
Boldog szerelmünk szent tüzének,
Legyen Te nálad zálogképen
Amíg én is nyugodni térek! . . .

S ha majd fehér szellemruhában
Meglebbenek egykor előtted,
S a lelkemadta zálogtárgyat
Szelíden visszakérem tőled :
Add vissza százszor lángolóbban,
Tedd csillogóbbá, fényesebbé,
S egy boldogító, néma csókkal,
Legyünk egymásé mindörökké !

Hozzá ne nyúljon . . .

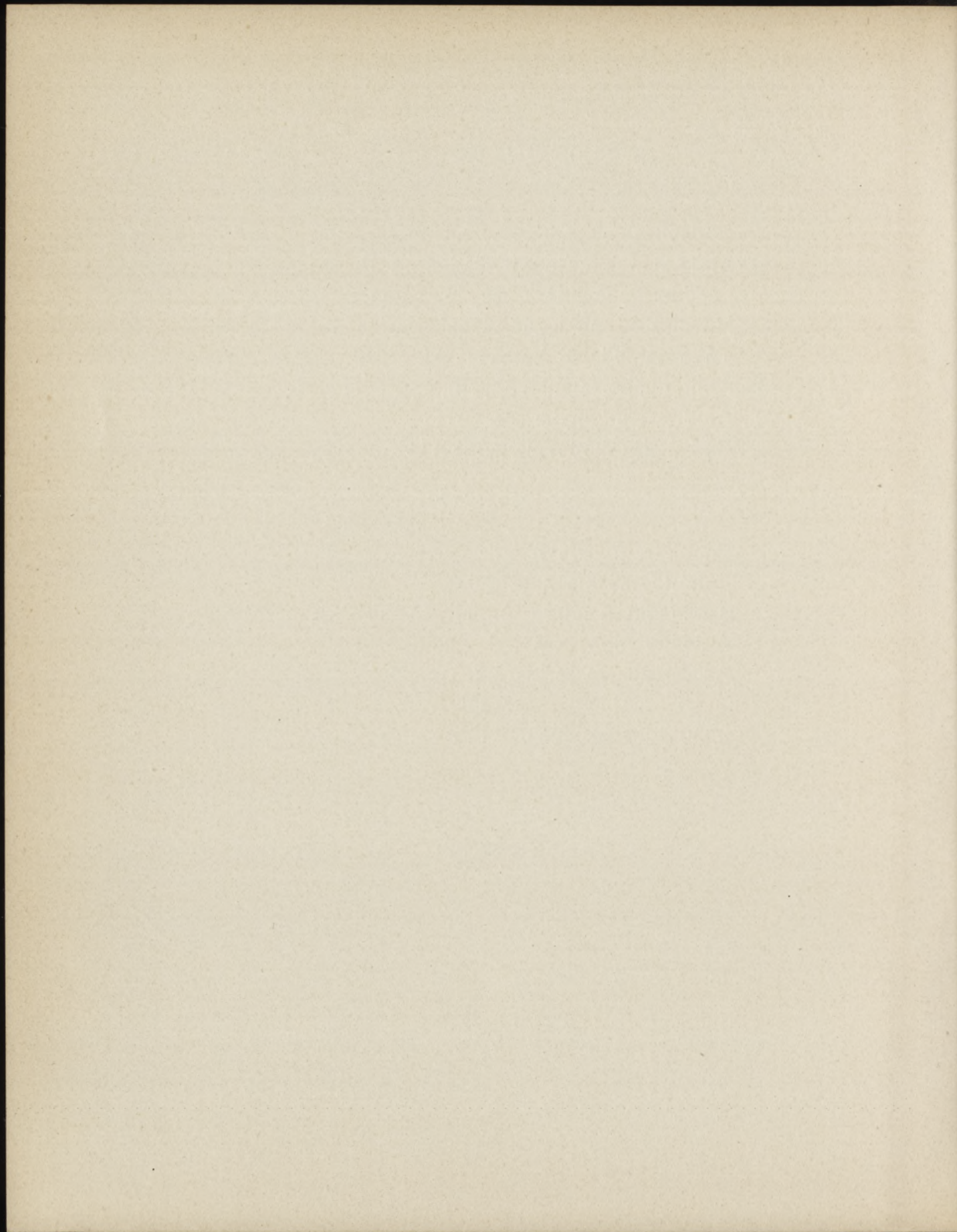
HOZZÁ ne nyúljon senki, senki,
Én akarom felöltöztetni,
Fehérlő myrtus koszorúját
Én fogom a fejére tenni!
A lenge menyasszonyi fátyolt
Az én kezem teríti rája,
S én csókolom a legutólsót
Imádságos kis ajakára!

Távozzatok! — A zaj, a lárma,
Bármily kicsiny, lelkem zavarja,
Az én halott boldogságommal
Óh! hagyjatok csak egymagamra!
Fehér, virágos szemfedőjén
Lázás fejem hadd nyugtatom meg,
S a régi álmok romja felett
Óh! hadd zokogjak, mint a gyermek!

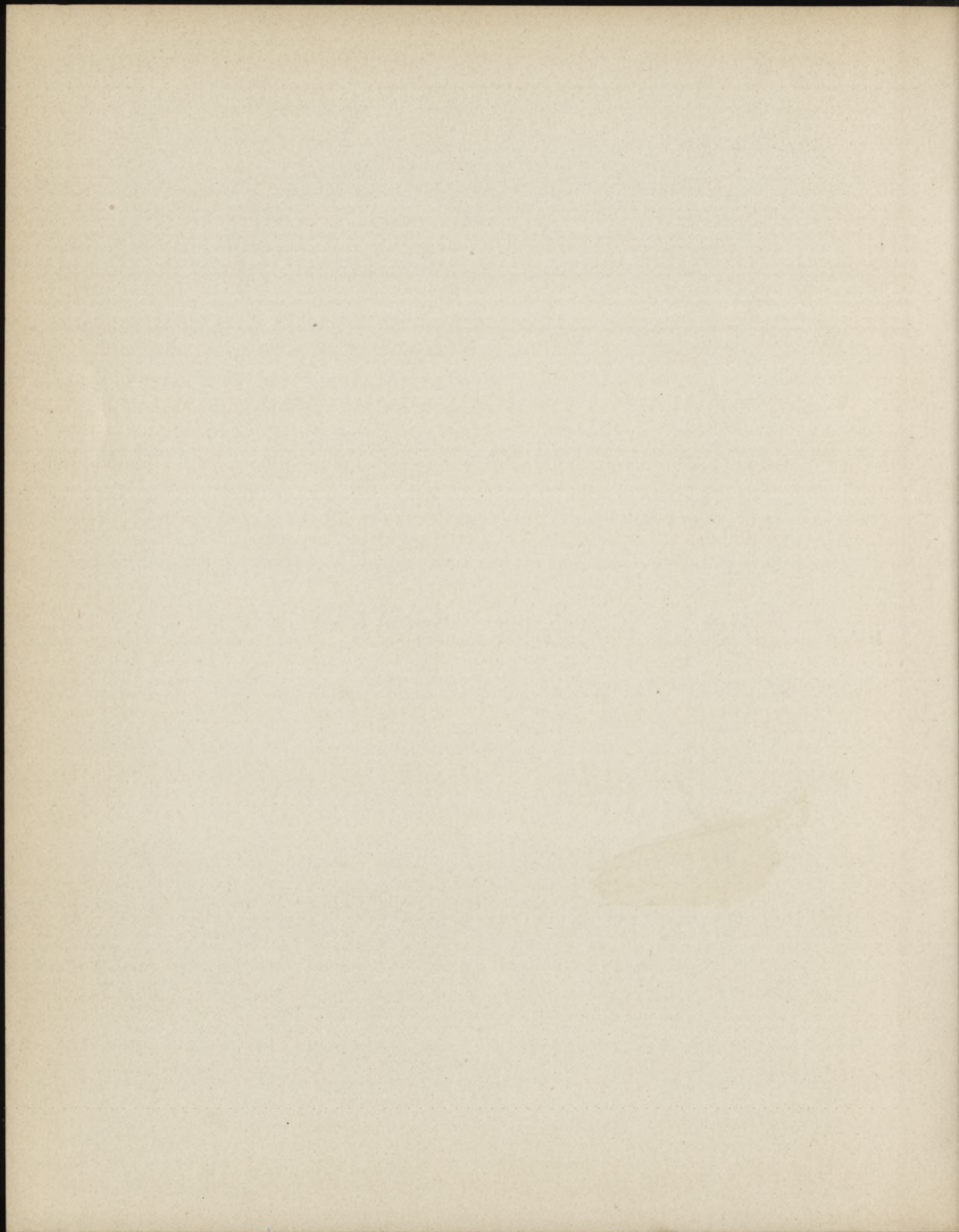
Távozzatok csak egy kevéssé,
Amíg pár szót sugok fülébe,
Legyen nyugalmas, szép az álma,
Ha alszik lenn a sír ölébe' . . .
Távozzatok ! Ne hallja senki,
Amit fülébe sugni vágyom,
Amely a mennybe átkíséri :
Búcsú szerelmi vallomásom ! . . .

. . . Hozzá ne nyúljon senki, senki,
Én akarom felöltöztetni,
Fehérlő myrtus koszorúját,
Én fogom a fejére tenni !
A lenge menyasszonyi fátyolt
Az én kezem teríti rája,
S én csókolom a legutólsót
Imádságos kis ajakára !

DALOK A KIS BABÁRÓL

Beragyog a . . .

BERAGYOG a napfény az ablakon,
Itt reszket már patyolat ágyadon!
Kelj fel édes, imádkozzunk szépen,
Mit álmodtál, mondd el aztán nékem
Én egyetlen, kicsi feleségem! . . .

— „Csodálatos álmom volt az éjjel,
Kis lakásunk betelt fényességgel,
Ágyainkhoz piczi angyal szállott! . . .
Magyarázd meg nékem ezt az álmot,
Adhat a jó Isten nekünk
Nagyobb boldogságot?“ . . .

. . . Kérdezed, hogy mit jelent az álom ?
Rózsabimbó fakadását
Eleven, zöld ágon,
Eleven, zöld ágon, szeretetünk fáján,
Földi ember újongását
Tiszta boldogságán ! . . .

Ha eljön . . .

HA eljön az, a kit mi várunk,
A cseppnyi, édes kis gyerek,
Arany napfényes lesz lakásunk,
Tavaszi virúl szívünk felett!
Lelkünk szerelmét összetesszük,
És úgy öleljük, úgy szeretjük! . . .

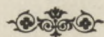
Együtt tanítjuk majd nevetni,
Együtt tanítjuk hangicsálni,
Tatát és kis mamát szeretni,
Imát rebegni, lépni, járni . . .
Lelkünk szerelmét összeadva
Együtt neveljük nagyra, nagyra!

Fehér fodrú . . .

FEHÉR fodrú kicsi bölcsőt
Hoztak a szobába,
Olyan édes sejtelemmel,
Tekintgettünk rája,
Szívdobogva találgattuk,
Kit teszünk beléje,
Kicsi fiú, vagy kis lány lesz
Az első vendége ?

Fehér fodrú kicsi bölcső
A mióta nálunk,
Mint egy édes, tiszta templom,
Olyan a mi házunk,
Odaállunk imádkozni
Kezünk összetéve
Ingó-ringó fehér fodrú
Kis bölcső elébe !

Hová tesszük . . .

HOVÁ tesszük a kis bölcsőt,
Hová tesszük mondd csak édes ?
A te fehér ágyad mellé,
Vagy tán ide az enyémhez ?
Ugyan hol lesz jobb a helye,
Ugyan hol lesz jobb a dolga,
Hol érzi majd jobban magát
Az ő cseppnyi kis lakója ?

Te azt mondd, tegyük oda
Patyolatszín ágyad elé,
Hogyha felsír éjjelenként,
Szeretettel hajolj felé !
Igen ám ! — de látod, akkor
Nekem nem lesz benne részem,
A bölcsővel a boldogság
Is tied lesz majd egészen !

Úgy szeretnék, látod édes,
Én is oda, mellé állni,
Altatódalt énekelni,
A kis bölcsőt meghimbálni,
Örködni az álma felett,
Hallgatni a pihegését,
Rózsapiros hajnaltájban
Lesni, várni ébredését!

Aztán beszélgetni hozzá,
Addig, a míg reám nevet,
Magamhoz, az ágyba venni,
Azt az édes, kis gyermeket!
Vele együtt szenderegni
A hajnali, édes álmot,
Míg az arany napsugarak
Felébresztik a világot!

Hová tesszük a kis bölcsőt,
Hová tesszük mondd csak édes ?
A te fehér ágyad mellé,
Vagy tán ide az enyémhez ?
Ugyan hol lesz jobb a helye,
Ugyan hol lesz jobb a dolga,
Hol érzi majd jobban magát
Az ő cseppnyi kis lakója ?

Csak két arasznyi . . .

CSAK két arasznyi volt a kis koporsó,
Amit a keskeny sír ölébe tettünk,
És mégis szinte egy egész világot,
És tenger édes álmot eltemettünk !
Hangját se tudtuk, s mégis oly kihalt lett
A kis lakásnak minden része, tája,
Egymás elől titkoljuk könnyeinket,
S úgy gondolunk a meghalt kis babára !

Ne sírj te édes! — Ifjú, szép szemedbe,
Nem illik még a búbánatnak éje !
Mit oly sötétnek látsz : az életünknek
Lesz még derűje, lesz még tiszta fénye !
Mosolyra fog még nyílni rózsaaikad,
Terem virág még, mit letépj kezedd . . .
Ragyogni fog, meglásd, a nap felettünk,
Csak kérjük Istent összetett kezekkel !

A természetnek is, ha elvirúltak
Az erdő és a rét hímes virági,
Szemébe kell a télidőnek nézni,
Fagyasztó hóviharral szembeszállni !
De jó a télre egy másik virulás,
Talán még szebb, minő a múlt, a régi . . .
— Csak kérjük Istent összetett kezekkel,
Tanítson minket túrni és remélni !

Hiába vártuk . . .

HIÁBA vártuk oly nagyon,
Nem teljesült az álmunk,
Nincsen minékünk kis fiunk,
És nincsen kis leányunk !
— Pedig az Isten tudja csak,
Hányszor beszéltünk róla,
És úgy szerettük, mintha már
A karjainkban volna !

Napáldozatkor, alkonyat,
Ha jött az este árnya,
S beragyogta az égtetőt
A csillagok világa,
A kis virágos kert ölén,
A ringó lombok árnyán
Hányszor bejártuk a jövőt
A lélek röpke szárnyán ! . . .

Láttuk mosolygó ajkait,
Amint virágot szórva,
Édes szavakkal suttogott,
Fejünk fölé hajolva,
S a boldogságtól áradó,
Hiszékeny szíveinkben
Azt gondoltuk : mi boldogít
Miénk örökre minden !

Pedig az Isten tudja csak
Jövő időnknek árnyát,
Ő látja minden rejtekét,
Szeszélyeit, homályát . . .
— Hiába vártuk oly nagyon
Nem teljesült az álmunk,
Nincsen minékünk kis fiunk,
És nincsen kis leányunk !

Nem is élt még . . .

NEM is élt még a kis angyal,
Már is koporsóba tették,
Szép halottas ének nélkül
Valamerre eltemették !
Odaadták a szegénykét
Egy jó öreg sírásónak,
Csinál az egy piczi helyet
A kis fehér koporsónak !

S ezen a nagy igazságon
Önmagamban elmerengtem,
Búbánat volt a szívemben,
Könny ragyogott a szememben !
Én Istenem ! a kis lélek
Ugyan mivel szolgált rája,
Talán azért, a mért halva
Született a nagy világra ! ?

És a míg így háborogtam,
Lecsüggesztve búsan fejem,
Kezem a lant idegére
Reá tévedt önkénytelen !
Búbánatos gyászsolozsma
Csendült föl a régi lanton,
Mintha fája ott nőtt volna
Valahol egy síri hanton !

— Szállj dalom a temetőbe,
Hol a korhadt fejfák állnak,
Meséljess egy szép álomról
Azoknak, kik arra járnak !
Igy legalább a kis halom
Jeltelenül nem fog állni,
Felújítják az emlékét
Az én lelkem zsolozsmái ! . . .

Álmok a kis babáról.

MIKOR még együtt voltunk,
A boldog szép napokban,
Mikor Te rólad zengtem
Bűvös szavú dalokban,
Óh! mintha most lett volna,
Emlékezem reája,
Egy édes gyermekarcz volt
Az álmainknak álma!

Láttuk bölcsőbe fekve,
Gügyögve, játszadozva,
Kacsóit összetéve
Kis ágyban imádkozva!
— S ki hitte volna akkor,
Tavaszkor, kikeletkor,
Hogy az a sok, sok álom
Nem teljesül be egykor!

A múltat eltemettem . . .
Két sír borúlt reája,
De most is gondolok még
Az édes, kis babára !
Az ajkam dalra nyílik,
A szívemet kitárom,
Hadd tudja meg mindenki
Milyen szép volt az álom !

* * *

Itt van hát, itt van hát,
Kit oly régen vártunk,
Arany napsugártól
Fényes a lakásunk !
Feleségem, lelkem,
Úgy-e most már látod,
Hogy adhat az Isten nekünk
Nagyobb boldogságot ? ! . . .

El-elnézegetjük,
Az ölünkbe vesszük,
Hiszen még meg sem volt,
Már is úgy szerettük,
Hát ugyan most hogy ne,
Hát ugyan most mért ne ?
— Áldva legyél jó Istenünk
Mindörökre érte !

Bársonyos orczája
Olyan mint a rózsza
Piczi piros szája
Ingerel a csókra!
Úgy elnéz bennünket
Két okos szemével,
Megtépássa bajúszomat
Puha kis kezével! . . .

Úgy kaczag, úgy nevet
Az Isten megáldja!
Kicsordúl a könny is
A szeméből rája . . .
— Hadonászik, kapkod,
Nem találja helyét,
Apa, anya azon vannak,
Hogy a kedvét leljék!

Gondolatját lessük,
Teljesítjük nyomba,
Apának is, anyának is
Ezer sok a gondja!
Ki nem fogyunk soha
A becézgetésből,
Lelopnánk a csillagot is
A ragyogó égről!

* * *

Alszik a mi kicsi fiúnk alszik,
Istenáldott pihegése hallszik,
Aludj, aludj édes piczi élet,
Mi is együtt álmodozunk véled!

Ébred a mi kicsi fiúnk, ébred,
Tekintete ide hozzánk téved,
Felénk repdes, mosolyog az ajka,
Hadd csókolok százezeret rajta! . . .

* * *

Lelkemadta kicsi fiam jer ide,
Édes apa hadd vegyen az ölibe,
Hadd csókolja meg az orczád,
Két beszédes kis szemed,
Tudok egy szép tündérmesét,
Hadd mesélem el neked !

Egyszer volt egy kicsi fiú,
Meg egy édes kicsi lány,
Találkoztak véletlenül
Tavaszi nap alkonyán.
És hát — tudja a Teremtő !
Összenézett mind a kettő,
Szívük, lelkük remegett,
Odafönn a magas égből
Egy kis angyal nevetett !

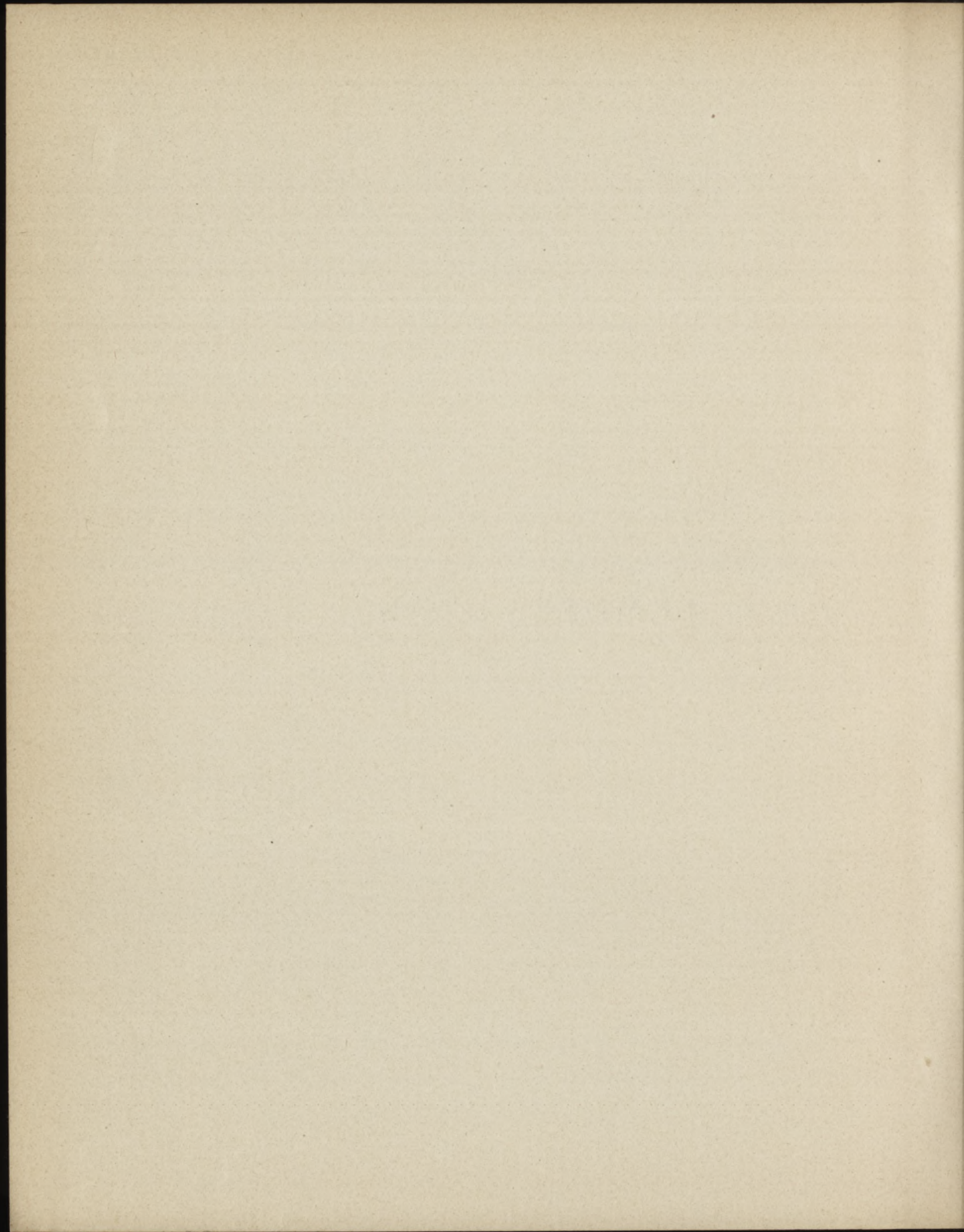
A kis fiú, a kis leány,
Sohasem vált többet el,
A mezőre vadvirágot
Szedni együtt mentek el !
Összenőttek, összeszoktak,
Oltár előtt kezet fogtak,
Teljesültek az álmok,
Abból a nagy magas égből
Egy kis angyal levágyott !

Szállt az idő sebes szárnyon,
Teltek, múltak a napok,
Az az édes, kicsi angyal
Odafönn nem nyughatott!
S egyszer — mikor az Istenke
Félrenézett — biz ő kelme
Egyet gondolt, lerepült,
Jó szerencse, hogy megláttuk,
Két karunkat felé tártuk,
Jaj! de jó helyre került! . . .

TEMETÉS UTÁN

Lantomra . . .

LANTOMRA a negyedik húrt
Most vonta fel kezem,
De ha dalba kezdek rajta :
Keserűn könnyezem !
Leszakadt a másik három
Egymás után gyorsan,
Te utólsó, te szegény húr,
Rád nem is gondoltam !

Ezüst húr volt a legelső,
Újdonatúj, fényes,
Azon zengett a trubadúr
Dalt a kedveséhez !
De mikor az esküvőnk volt
Sarokba vetettem,
S szegény húr tragédiáját
Kikacagtuk ketten !

A második arany húr volt,
Hangja ékes, csengő,
Neked zengett boldog asszony,
Szerelem istennő!
Énekelt egy kis babáról,
Gőgicsélő ajkról,
Földi üdvről, menyországról,
Örökös tavaszról!

Jártam vele a mezőbe,
A szobába, kertbe,
Jaj! de jött egy sötét szélvész,
Kezemből kiverte!
Elpattant az arany húr is,
Neked meg se mondtam,
De a szívem majd megszakadt,
Oly szomorú voltam!

. . . Aczél húr volt a harmadik,
Titokba pengettem . . .
— Beteg voltál, kis fiamat
A földbe temettem!
Reménykedtem, hogy legalább
Te fogsz megmaradni . . .
— Jaj! hogy ennek a húrnak is
El kellett szakadni!

... Selyem húr a legutolsó,
Mely maradt a négyből,
Könnyeimmal sodorgattam
Fehér szemfedődből !
Hogyha ez az utolsó húr
Elszakad, se bánom :
Akkor fogják le a szemem
A halottas ágyon !

Ha elmegyek . . .

HA elmegyek néha hozzátok,
És benyitok a kis szobákba
Mosolygó arczczal elém lebben
Egy tündökölő fehér szellem :
A Te emléked fénysugára !
Minden parányi bútordarab
Mintha beszélne, mintha élne !
A porszem is életre ébred,
S csodálatos tündérmeséket
Susognak rólad Hófehérke ! . . .

A Te édes . . .

A Te édes kis emlékeddel
Akarok mindörökre élni,
A Te jó szíveddel szeretni,
A Te nagy lelkeddel remélni !
Bizonyynyal látsz, s a miket teszek,
Tudomásod van Neked róla,
Hisz' a míg éltél, mást sem tettél,
Csak tanítottál szépre, jóra !

Méltó akarok lenni Hozzád,
Hisz' a Te élettársad voltam,
Téged követtelek míg éltél,
Téged foglak követni holtan !
Te fogsz lebegni majd előttem,
Míg eljön az a boldog óra,
Amíg a fényes másvilágon
Taníthatsz újra szépre, jóra !

Óh! ha tudnátok . . .

ÓH! ha tudnátok mit álmodtam!
Üdvöt, gyönyört, mesésen szépet,
Ölve tartám két karomban,
Ajka mosolygott, szeme égett!
Az arcán rózsabimbó feslett,
Úgy mint tavasszal, úgy mint régen . . .
Ölembe vettem, úgy szerettem
Az én halott gyönyörűségem! . . .

A szava csengett, mint a lomb közt
A bűvös fülemüle ének,
Elmondott őrző angyalának,
Kicsi urának, kedvesének!
Azután hitt, hogy menjek vele,
S én szívdobogva néztem rája . . .
— Két suhogó, fehér szárnya volt
És tündöklő, fényes ruhája!

Selyemhaja aláomolva
Elfedte félig bársony arczát,
Üdvöt lehelő édes csókra
Nyújtotta tiszta, rózsajkát!
Liliomkarja általölelt,
És én hallgattam suttogását,
Fátyolszerű ruhája alatt
Éreztem szíve dobbanását!

Szerettük egymást, úgy mint régen,
Midőn leszállt az este árnya,
Gyönyörtől reszketett a szívünk
A boldogító kis szobákba . . .
Hozzám simúlt parányi teste,
Szemembe nézett hosszan, mélyen,
Susogva kérte: „Mondd csak édes,
Egy szebb világba jössz-e vélem?

Ott örökös a tavaszyillás,
És mindörökre kék az ég is,
Örökre virúl a szerelem,
Örökké tartó a poézis
Ott nincsen álom, nincs ébredés
Ott nincs ború és nincsen éjjel,
Magammal viszlek, élj örökké
A szíved, lelked kedvesével!“ . . .

— Feleltem volna, haj! de későn :
Elszállt a fényes, tarka álom,
Csupán a boldogság könnyűje
Égett remegve szempillámon . . .
— Felébredtem magánosságra,
Felébredtem hideg valóra,
S a fejem fölött síri hangon
Tizenkettőt ütött az óra! . . .

A temetőbe . . .

A temetőbe szoktam járni
Minden vasárnap alkonyatkor,
Szakítok egy-egy szál virágot
Szép Hófehérekém kis sírodról!
És elrejttem szívem fölébe,
Ha búcsút véve visszatérek! . . .
— De kár, hogy elfonnyad szegényke,
Mikorra a szobámba érek!

Hajdan virágos kertbe jártam
Minden vasárnap alkonyatkor,
Egy hófehér rózsát letéptem,
Tavaszyilláskor, kikeletkor . . .
Hogy élő ember meg ne lássa,
Égő szívem fölébe tettem . . .
És elhervadt a szép virágszál!
— Én Istenem! mért is szerettem?!

A fényes . . .

A fényes bálteremben,
Emlékszel úgy-e édes?
Remegve érintetted
Kis kezéd az enyémhez!
És reszkető ajakkal
Susogtad, hogy „Szeretlek!”
— Szemedben fényes könnyek
Csillámlottak, rezegtek . . .

. . . Virágos koporsódnál
Búsan megálltam, édes,
Remegve érintettem
Kezemet a tiédhez,
És síró ajkaimmal
Susogtam, hogy „Szeretlek!”
— Szememben fényes könnyek
Csillámlottak, rezegtek . . .

Mióta itt hagytál . . .

MIÓTA itt hagytál magamban
Mindenkire irigy vagyok,
Kinek szemében játsz a jókedv
És csillogó humor ragyog !
Kinek nincsen sötét ruhája
És könnyedén, lebegve jár,
Ki összebújhat kedvesével,
Miként a bűgő gerlepár !

De nem lehet ! Hisz nincs a földön
Semmi, amit irigylenék,
Én Istenem ! mért ne lehetne
Mások felett fénylő az ég ?
— Csupán a szívem zúgolódik,
S nyugodni nem tud, nem akar,
Hogy az a sok-sok édes álom
Miért repült el oly hamar ? !

Óh! sok az . . .

ÓH! sok az, amit én vesztettem
Alig rövid pár hét alatt,
Virágos sírba eltemettem
Parányi kis családomat!
Először a fiúcska halt meg,
Csak egy rövidke perczet élt,
Majd hitvesem koporsójára
Terítettem a szemfedélt!

És én, ki tenger szép reménynyel
Az őszre vártam boldogan,
A föld szennyos porába sújtva,
Kifosztva érezem magam!
Kifosztva minden álmaimtól,
A mely lelkembe fényt lopott . . .
— Parányi gyermek, édes asszony,
Ti lettetek a boldogok!

E kis szobába . . .

E kis szobába hoztam össze,
A mit még meg tudtam menteni,
Csak roncsa bár a boldogságnak,
Megnyugvás reátekinteni !
Ez a kis asztal, ez a függöny,
Ezek az apró-cseprő székek,
S a puha pamlag, hol pihentél,
Nekem oly drága, szép emlékek ! . . .

S ha néha le-leszabadúlok,
És egymagamban vagyok velek,
Mint hogyha ismerősöm volna,
Valamennyivel beszélgetek !
Elkérdézetem sorra őket,
Szomorkodnak-e nagyon sokat,
Várják-e vissza, aki nem jön :
Édes kicsi gazdasszonyukat ? !

Azután elpanaszlom nekik,
Hogy én nekem üres a világ,
S ha nyillik is egy pár köröttem,
Koszorúnak nyit az a virág!
Hogy sötét éjnek éjszakáján,
Fehér párnámra a könny pereg,
Elmondom a nevedet százszor,
És sírok, mint az árva gyerek! . . .

Tavaszzal szeretnék . . .

TAVASZSZAL szeretnék meghalni,
Mikor eljön a vándormadár,
Virágba borúl a mezőség
És bársonyos zöld lesz a határ !
Az ébredő természet felett
Susogó lágy fuvalmak szállnak,
A kis fészkek benépesülnek,
És lombja nő a puszta fának !

Tavaszzal szeretnék meghalni
Május közepén, kikeletkor,
Mikor a fehér ákác virág
Szórja illatát a magasból,
Mikor a villásfarkú fecske
Nótára gyújt az eresz alatt,
S az égbolton, körbe repülve,
Kelepel egy-egy gólyacsapat !

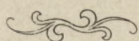
Tavaszzal szeretnék meghalni,
Holdsugaras, csillagos éjen,
Midőn a hulló meteorok
Lobbanva futnak le az égen!
Fehér, didergő holdsugáron
Lelkem a végtelenbe szállna,
S repülne addig, míg odafönn
Valahol rátok nem találna!

Csak egy vigasztaló . . .

CsAK egy vigasztaló van ebben
A nagy szomorúságban,
Hogy szeretet között haltál meg
A kedvesed karjában,
S halálod szép volt, mint az álom,
Magunk se hittük volna,
Hogy sohsem nyillik rózsaaikad
Édes szóra, mosolyra !

Csak egy vigasztaló van ebben
A nagy szomorúságban,
Hogy nem maradhat szívünk mindig
Ilyen fekete gyászban,
Hogy szárnya van az időnek is
És mindenik percz, óra,
Közelebb hoz egy túlvilági,
Örök találkozóra !

Végrendelet.

AZ Isten tudja, meddig élek,
Lehet holnap terítón fekszem,
Óh! hátha nem kell arra várni
Míg valamikor megöregszem!
Hátha a halál, ez a nagy úr
Magával szólít nemsokára,
Az ajkam elnémúl örökre,
S kialszik szemem lángsugára!

Oda temessetek el engem
A körösháti temetőbe,
Hová tavasszal az akácfa
Virágot szór egy sírtetőre!
A hol a lelkem üdvössége,
Egy édes, tiszta asszony pihen,
— Ez az utolsó akaratom,
Óh! ne szegje meg azt senkisé!

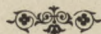
S hogy a többivel mi történik,
A mi aztán a földön marad ?
Osszátok el czivódás nélkül,
Arra nincs gondom a hant alatt !
Legyen azé, a ki szereti,
De vitatkozó szó ne essék,
Mert az nekünk a sír ölén is
Nagyon, de nagyon rosszúl esnék !

Fekete ruhát . . .

FEKETE ruhát csináltattam,
Ezután abba fogok járni,
Világos színű öltözékben
Nem fogtok engem többé látni!
Virágszál nem lesz soha tűzve
Kabát, felöltő gomblyukába,
Elhervadt már az én szívemnek
Első, utolsó, szép virága! . . .

Fekete ruhát csináltattam,
De tudja Isten, nem szeretem!
Még ez a szomorú ruha is
Olyan nagyon világos nekem . . .
— Talán nem is gyászollak vele
Eléggé én örök szerelmem?!
Sötétebb gyászruhát szeretnék,
Olyan feketét, mint a — lelkem! . . .

Szerettelek . . .

SZERETTELEK nagyon, nagyon
Édes kis alvó angyalom !
Miként a nap a kék eget,
Mint pillangó a réteket,
Miként virág a harmatot,
Mint esti ég a csillagot !

S te még se vagy többé enyém,
Hiába is kereslek én !
Hiába sírom könnyemet,
Segíteni rajta nem lehet,
Reád borúlt a szemfedél,
Csak édes, szép emléked él !

Óh ! adj Uram vigaszt, erőt,
Óh ! áldd meg azt a temetőt !
S ki Hozzád úgy imádkozott,
Ha esti nap leáldozott,
Az édes, szűzi, tiszta lény,
Pihenjen lenn a sír ölén ! . . .

Csak szenderegj szerelmesem,
És álmodozzál édesen !
Az üdvök üdve már tiéd !
Magához szólított az Ég,
S ki hajdan együtt élt veled,
A míg csak él, sohsem feled !

Szeretni fog nagyon, nagyon
Édes kis alvó angyalom !
Miként a nap a kék eget,
Mint pillangó a réteket,
Miként virág a harmatot,
Mint esti ég a csillagot ! . . .

Ősz van . . .

ŐSZ van . . . Szomorú kis sírodra
Sárgán lehull a fa levele,
Így fogok én is elhervadni
Utánad édes lelkem fele !
Lehet jövőre, másik őszre,
Mikor a fecskék délre szállnak,
A te fehér koporsód mellé
Egy boldog nyugágyat csinálnak !

. . . Sírnék, de elfolyt már a könnyem,
Mind elsirattam fiatalon,
Csupán a lelkem tépi, marja
Hegyes körmével a fájdalom !
Kezem tördelve ajkaimról
Valami bús imádság lebben,
Magam sem értem, de az Isten
Talán megérti az egekben !

Hisz' Ő vezetett, amikor még
Virágos rózsafák közt jártunk,
Neki mondtuk el estelenként
Minden reményünk, édes álmunk!
... Tudod jó Isten: nemsokára,
Mikorra vége lesz a nyárnak,
Tudod jövőre, másik ősze,
Mikor a fecskék délre szállnak!

Óh! mennyit . . .

ÓH! mennyit imádkoztunk érte,
Hogy a boldogság teljes legyen,
Hogy üdvözíts minket sokáig
Egy egész hosszú, nagy életen!
Reményeinknek rózsafáját
Vihar, fergeteg meg ne tépje,
S csak háladás legyen az imánk,
Mit Te hozzád küldünk az égbe!

Te vagy Uram a mondhatója,
Miért nem teltek be az álmok,
Miért fedte el egy koporsó
Azt a tengernyi boldogságot? !
— De mégis hála néked Isten!
Hisz' hány ember van a világon,
Kinek még annyi sem jut részül,
Hogy boldogsága rövid álom!

Vasárnap.

HAJDAN — az igaz, hogy régen volt —
Ez volt az én legszebb napom !
Kirándúltam hozzátok édes,
Minden Vasárnap hajnalon . . .
Mosolygó ajkad megcsókoltam,
Gyöngéden átöleltelek,
És azt gondoltam : örökre tart
A tavasznyillás, kikelet !

Mostan pedig a Vasárnap lett
Az én legszomorúbb napom,
Ezernyi szép emlék kísér el
A temetőbe útam !
Sötét fejfádat megcsókolom,
Gyöngéden általölelem,
És elgondolom, mily rövid volt
Tavasz, ifjúság, szerelem ! . . .

Halottak estelén.

LESZÁLLT az esthomály . . . A sírokon
Ezernyi apró gyertyafény lobog,
Boldog halottak síremléki közt
Fejem lehajtva elbarangolok! . . .
— Hátam mögött ízetlenül nevet
A durva lelkű, tarka csőcselék,
Kihozta őket is a „kegyelet“
És ünneplik halottak estelét!

Tekintetük mosolygó, víg, derűs,
Nem sírni jöttek! . . . pompa kell nekik,
Szemük a fényben úszó sírokon
Gyönyörködés között legeltetik . . .
Megállnak itt is, ott is hosszasan,
Ahol nagyobb a csillogás, a fény,
Az élvezet legelső most nekik
Ilyenkor is: halottak estelén!

Emitt egy büszke gazdag úr pihen,
— Az emlékkőre senki sem borúl,
De serpenyőkből árad szét a fény,
S föl van díszítve irgalmatlanúl!
A sírkerítés is virágsövény,
Köröskörül van fonva gazdagon,
Egy ősz anyóka áll fölötte őrt,
S el-elszundít a cifra köpadon . . .

. . . Úgy bánt e pompa, tarka léhaság,
S az azt csodáló lelketlen csapat,
Szívemben háborogva elhagyom
A gyertyafényes, gazdag sírokat!
El innen, el! Tovább nem nézhetem
E képet, mely olyan komor, setét!
Megmétélyezte már a lelkemet!
— A csillogásból ennyi már elég! . . .

. . . Amott tovább sötét a temető,
A sírokon kevés a fény, virág,
Ott nem tolong a nép föl és alá,
Miért? — hisz' ottan nincsen — cifraság! . . .
Egy-egy sötétruhás alak csupán,
Kinek keserves útja erre visz,
Erőtelen, kifáradt lépteim
E puszta helyre hoztak engem is . . .

Sírod fölébe mécseket teszek :
A szeretetnek égő lángjait !
Fejfád köré fűzéseket fonok :
A költészet örök virágait ! . . .
— Oh ! boldog az, a ki szegény maradt,
Kinek szívében ég a láng, a fény,
Ki háborítlanul imádkozik
Szerettiért halottak estelén ! . . .

Nekem mindig halottak napja van . . .
És gondolatban itt vagyok veled,
Beszélek Hozzád édes angyalom,
És áldva áldom szép emlékedet !
Szerelmes lelked, mely körüllebeg
Szememből fényes könnyeket fakaszt :
Imádkozás közt általálmodom
A mult időt, az elvirúlt tavaszt . . .

Ha eljön . . .

HA eljön az a boldog óra,
Midőn szemem lezárom,
S átszellemült mosolylyal alszom
Fehér, halottas ágyon :
Könnyet ne ejtsetek miattam,
Mért volna azt siratni,
Kihez leszállt egy fényes angyal
Nyugalmat, üdvöt adni ! . . .

Csontváznak képzelik a földön,
Lepel födi a testit,
Kaszát varázsolnak kezébe
Azok, kik őt lefestik,
Pedig higgyétek el, ha mondom,
— Hisz' én közelről láttam —
Hogy egy fehérlő, tiszta angyal
Didergő ködruhában !

Hozzám is eljön nemsokára,
Fejem fölébe lebben,
És én kezem feléje tárom
Lázás önkívületben,
Reá mosolygok, s halvány orcám
Kigyúl egy perczre újra,
Miként a gyermek, hogyha anyja
Kezét felé kinyújtja !

A hívó szó hangzik ködajkán,
És úgy hajol le hozzám,
Ölekezését, édes csókját,
Óh ! hogyne viszonznám ? !
És ő elaltató szavával
Fáradt szemem lezárja,
A túlvilági üdv, a mámor
Egész valóm bejárja ! . . .

Lelkem kiszáll a porhüvelyből,
Szabad lesz végzetetlen,
Fehér, hatalmas szárnyi nőnek,
Amint magasra lebben . . .
— S ott fenn az égben várnak én rám,
Ott sem leszek magamba,
Kis élettársam boldogságtól
Zokogva hull nyakamba! . . .

Karján mosolygó kisedével,
Az én kis gyermekemmel,
Körülcsókolják szellemarczom,
Susognak szerelemmel!
Kézen vezetnek fel odáig,
Ahol lépcsői állnak
Az irgalmas, a boldog Isten
Mennyei trónusának . . .

Ott leborúlunk mind a hárman,
Kezünket összetesszük,
Az ég, a föld nagy Alkotóját
Dicső nevén nevezzük,
Ott megköszönjük mind a hárman,
Hogy egymást feltaláltuk,
S ki nekünk ezt az üdvöt adta,
Csodás énekben áldjuk!

Aztán örökre együtt járjuk
A boldogságnak útját,
Fejünkre fonjuk a szerelem
Örökzöld koszorúját!
Szelíd csóknak, ölelésnek
Többé sohsem lesz vége . . .
— Én Istenem! de vágyva nézek
Az elmúlás elébe!

. . . Azért, ha eljön boldog óráм,
Midőн szemem lezárom,
S átszelleműlt mosolylyal alszom
Fehér halottas ágyon
Könnyet ne ejtsetek felettem,
Kár lenne azt siratni,
Kihez leszállt egy fényes angyal,
Nyugalmat, üdvöt adni! . . .

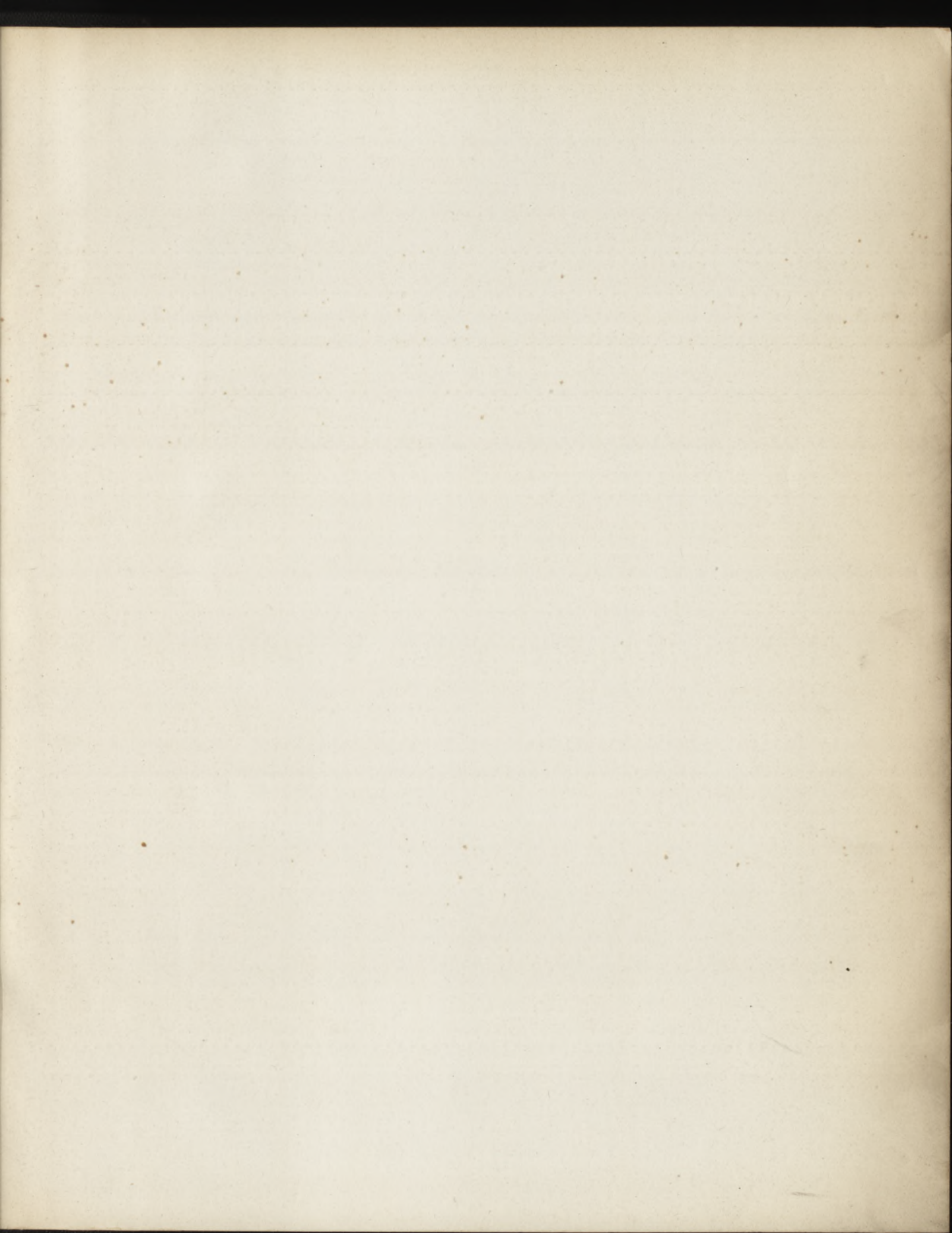
Ha rád gondolok . .

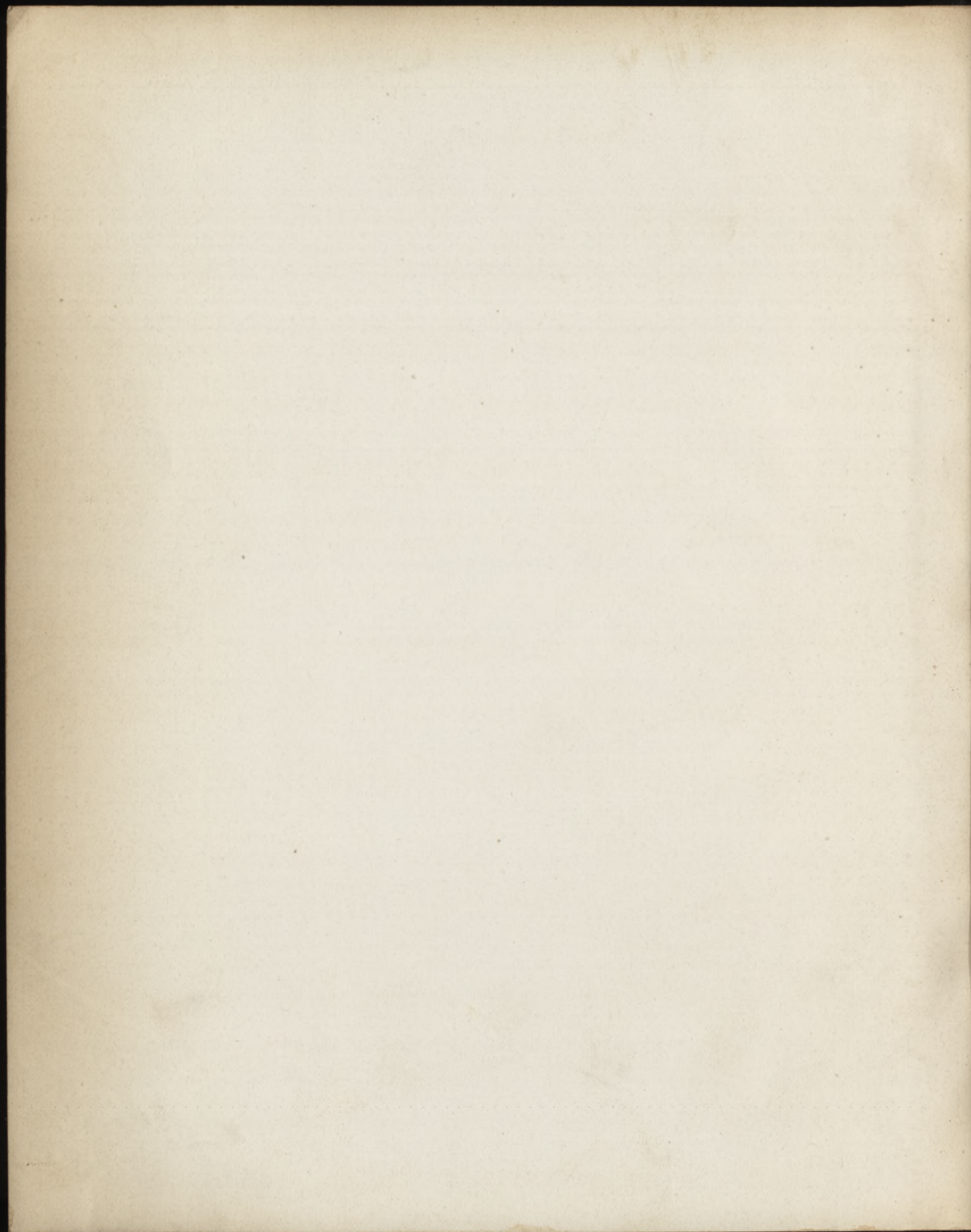
HA rád gondolok, csodálatos
Melegség futja át a lelkem,
S egy rózsaszínű édes álom
Foszlánydarabja lejt elejbem !
És úgy elnézem csillogását
A látomány felé hajolva,
El sem hiszem, hogy az az álom
Valaha az enyém lett volna! . . .

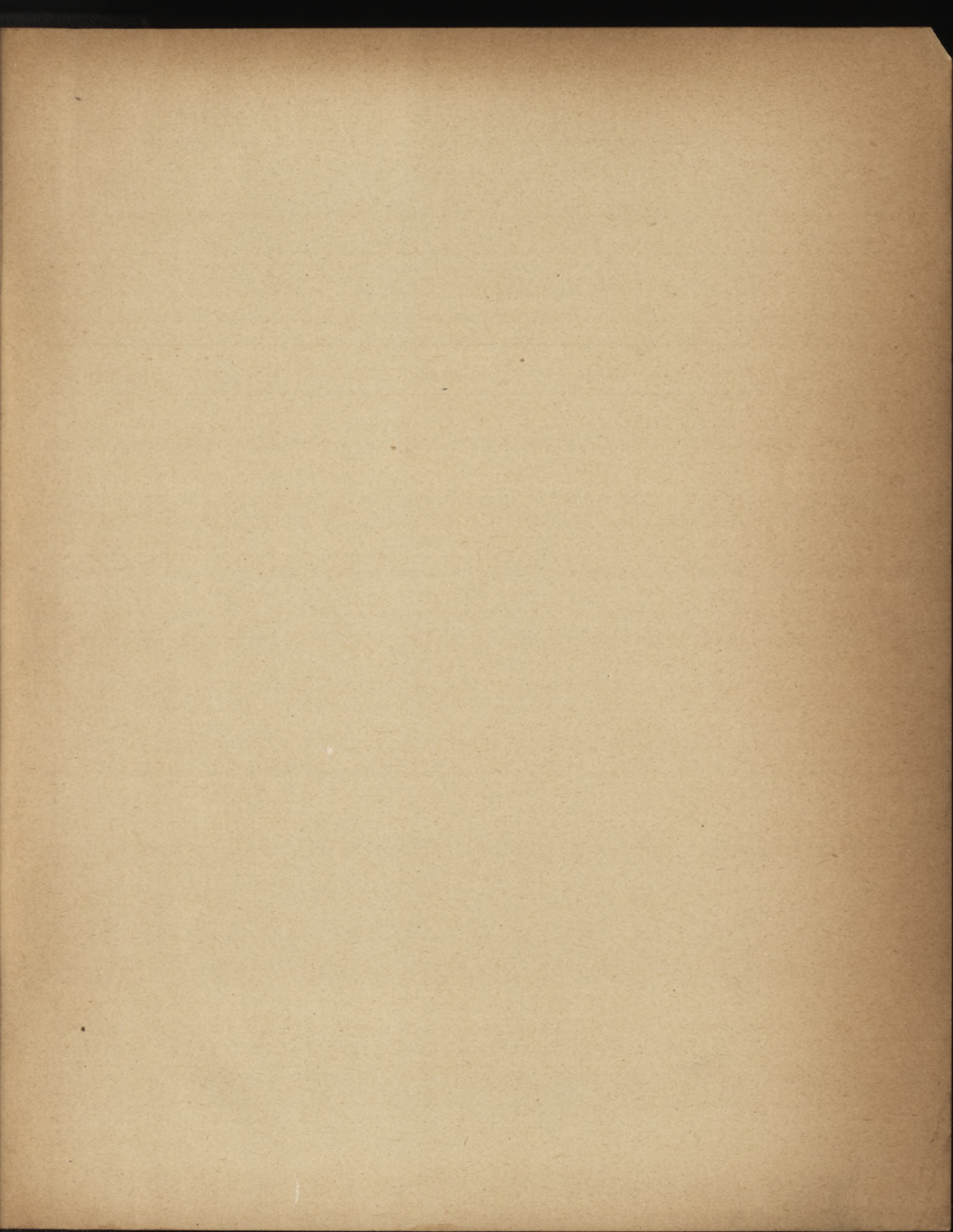
Ha rád gondolok, csodálatos
Vágy fogja el egész valómat :
Repülni vágyom valamerre,
Ahol — tudom — reám gondolnak !
Egy tündér végtelenbe, ahol
Minden örül és minden ragyog,
A honnan fényviláguk kapják
A nap, a hold, s a kis csillagok !

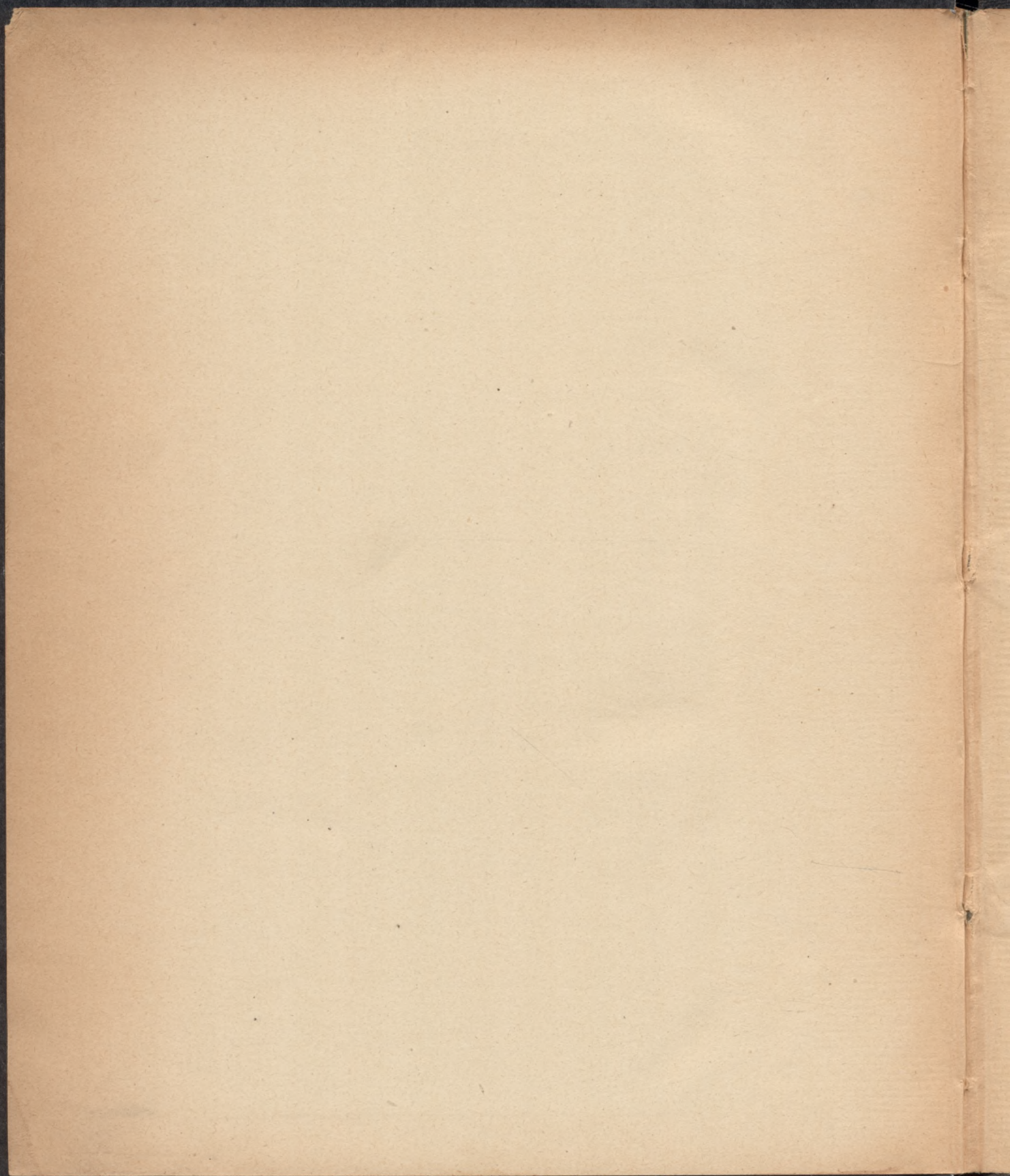
Ha rád gondolok, csodálatos
Erő repíti lelkem szárnyát,
Bejárom az örök poézis
Nagy eszme, s gondolatvilágát!
Fényes koszorút kötök Neked,
A sírhalmadra reáteszem,
És Pantheont emel föléje
Az én kesergő Költészetem! . . .

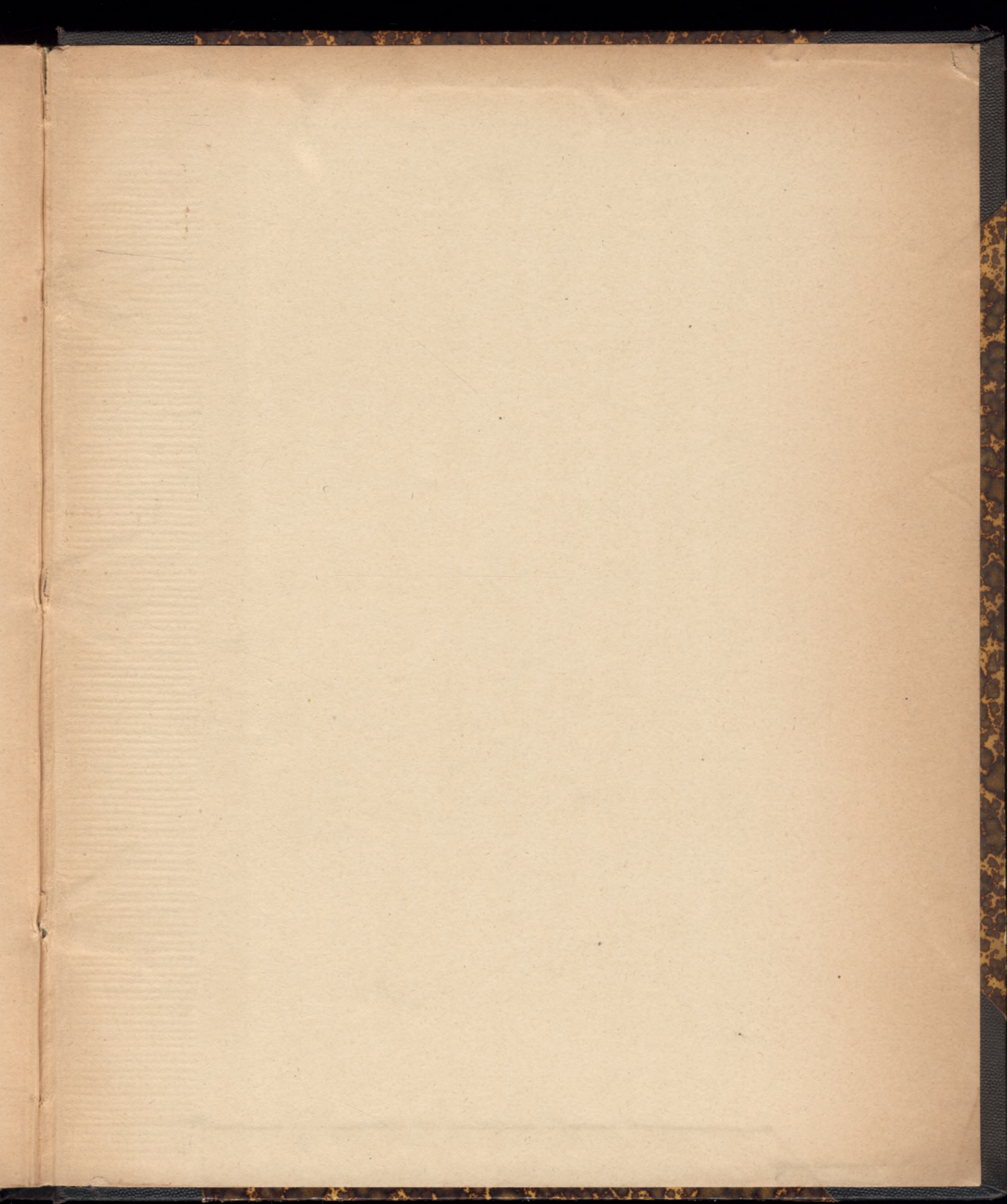

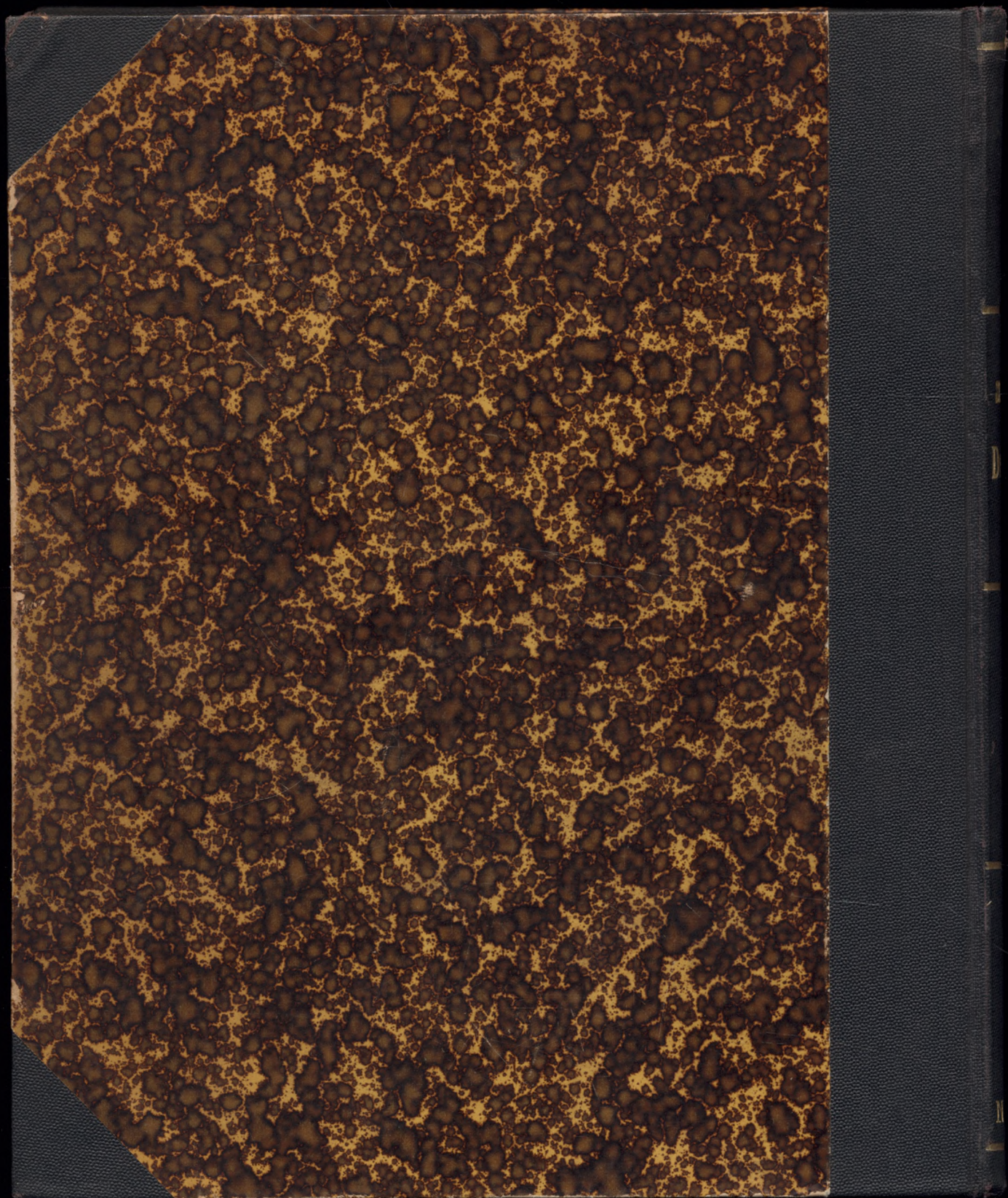

SZÉKELY

Délibáb

N. M.